

Ιερά Σύνοδος
Επισήμων Δελτίου
της Ιερασύνου της Εκκλησίας
Γνησιών Ορθοδόξων Χριστιανών Ελλάδος

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΣΑΛΠΙΓΓΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΣΑΝΤΟΣΙΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ.
ΕΛΛΑΔΟΣ

Κάνιγγος 32 • ΤΘ 8122 • 100 10 Αθήναι
Τηλ. 210 3814087 - Fax: 210 3812133

ΕΤΟΣ Θ' • ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 56
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005

Έκδίδεται προνοίᾳ
τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΜΑΚΑΡΙΟΥ

Έποπτεύουσα
Συνοδικὴ Ἐπιτροπή:

† ὁ Μεσογαίας & Νήσων
ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Πειραιῶς ΝΗΦΩΝ

Διευθυντής:

† ὁ Θεσσαλονίκης ΕΓΘΥΜΙΟΣ
Τηλ. 2310 622515

Φωτοστοιχειοθεσία
Ἐκτύπωση:

Νικόλαος & Εύθυμιος Κ. Σανιδᾶς

Τιμὴ τεύχους 1€

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐσωτερικοῦ 10 €

Ἐτήσια συνδρομὴ ἐξωτερικοῦ 15 €

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ
ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

283

ΠΕΡΙ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ
ΣΤΡΑΤΕΥΣΗΣ
ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ
ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

285

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΗ

288

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ
ΤΟΥ Π.Σ.Ε.
(9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

290

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΕΝ ΡΩΜῇ
ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ

296

ΔΙΠΛΗ ΠΙΣΤΗ

300

ΕΝ ΒΡΑΧΕΙ ΡΗΜΑΤΙ
ΚΑΙ ΠΟΛΗ ΣΥΝΕΣΕΙ

303

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ
ΣΙΔΗΣΕΙΣ

308

ΕΚΚΛΗΣΙΑ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑДΟΣ

ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Κάνιγγος 32 - Τ.Θ. 8122, Τ.Κ. 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 210 3814087, Fax: 210 3812133

Άρ. Πρωτ: 148

Αθήνησι, τῇ 30ῃ Αύγουστου 2005

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΥΛΑΒΕΣΤΑΤΟΝ ΚΛΗΡΟΝ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ ΘΕΟΣΩΣΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,
χάρις εἴη ὑμῖν παρὰ Θεοῦ Πατρὸς καὶ Υἱοῦ καὶ Ἅγίου Πνεύματος πάντοτε.

Εἶναι γνωστὸν εἰς πάντας, μάλιστα δὲ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐλαχίστους, τοὺς ἀξιωθέ-
ντας τῇ ἀρρήτῳ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίᾳ ὅπως εἰσέλθωμεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν
Ἄγίων, πόσον ὑψηλὸν καὶ πολύφροντιν ἔργον ἔχομεν ἐπωμισθῆ διὰ τῆς Ἱερωσύνης,
ἀφοῦ ἐκτὸς τῆς ἡμετέρας σωτηρίας, εἴμεθα ὑπεύθυνοι καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ
ἐμπεπιστευμένου ἡμῖν ποιμνίου, «ώς λόγον ἀποδώσοντες».¹ Πρώτιστον καθῆκον
τῶν Κληρικῶν εἶναι ὅπως προσέχουν ἑαυτοῖς καὶ «παντὶ τῷ ποιμνίῳ», νύκτα καὶ
ἡμέραν ἔναν ἔκαστον νουθετοῦντες ἀόκνως.²

Δυνάμεθα παρομοιᾶσαι τοὺς Κληρικοὺς καὶ προϊσταμένους τῶν κατὰ τόπους
ἐνοριῶν, ώς τοὺς συνδετικοὺς κρίκους καὶ τοὺς συνεκτικοὺς ἀρμοὺς τοῦ ιεροῦ
σώματος τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς οὓς πᾶν τὸ ἐκκλησίασμα μονίμως προσβλέπει ώς
πρὸς ὁδηγοὺς καὶ σημάντωρας. Ἡ πολυετὴς πεῖρα μᾶς ἔχει δεῖξει, ὅτι ώς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον διὰ τὴν ἄνθησιν ἡ τὸν μαρασμὸν μιᾶς ἐνορίας δὲν εὐθύνεται τοσοῦτον ἡ
ραθυμία καὶ ἀνευθυνότης τῶν λαϊκῶν ἀδελφῶν μας, ὅσον ἡ ἀκαταρτησία καὶ ἀμέ-
λεια τῶν Κληρικῶν.

Ηἡμετέρα μετριότης, ἅμα τῇ καταστάσει αὐτῆς ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπι-
σκοπῆς καὶ τῇ ἀναλήψει τῶν βαρυτάτων καθηκόντων ἡμῶν, ἐπεδιώξαμεν τὴν
ἄμεσον ἐπικοινωνίαν μεθ' ὅλων ὑμῶν· συνεκαλέσαντες δὲ ἡδη μίαν Ἱερατικὴν σύ-
ναξιν κατὰ τὴν περυσινὴν Ἅγιαν Τεσσαρακοστήν, καὶ διαπιστώσαντες ἴδιοις
ὁφθαλμοῖς τὴν ἐξ αὐτοῦ ὡφέλειαν, ἀνεκοινώσαμεν πρὸ πολλοῦ τὴν πρόθεσιν ἡμῶν

1) Ἔβρ. ιγ', 17.

2) πρβλ. Πράξ. κ', 26-33.

ὅπως παρόμοια Ἱερατικὰ συνέδρια πληθύνουν καὶ καθιερωθοῦν, μὲ ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἀρτιωτέραν κατάρτησιν πάντων ὑμῶν, τὴν ἄμεσον ἐπίλυσιν τῶν ὅποιων προβλημάτων καὶ τὴν ἀποδοτικωτέραν διακονίαν ὑμῶν, συσφιγγομένων συγχρόνως τῶν ἀναμέσον ὑμῶν θεαρέστων δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ ἀγαθῆς συνεργασίας. Δυστυχῶς, ἔως καὶ σήμερον διὰ διαφόρους λόγους τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη.

Hδη ὅμως, εὐδοκίᾳ Θεοῦ, ἀπεφασίσαμεν καὶ ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν διὰ τῆς παρούσης, ὅτι κάθη πρώτη Πέμπτη ἑκάστου μηνὸς θὰ συνέρχεται Ἱερατικὴ σύναξις εἰς τὰ Γραφεία τῆς Ἱερᾶς ὑμῶν Συνόδου (Κάνιγγος 32) καὶ περὶ ὥραν 10ην πρωΐνην. Τὰ θέματα τῶν συνάξεων θὰ εἶναι ἀνοικτὰ καὶ ἐλεύθερα, περὶ ὅλων ἐκείνων τῶν προβλημάτων καὶ ἀποριῶν ποῦ συναντοῦν καὶ εἶναι ἐπόμενον νὰ ἔχουν οἱ Κληρικοί: Ἱεροκανονικά, Λειτουργικά, Πνευματικά, Ἐκκλησιολογικά, Ποιμαντικά καὶ ὅπτι σχετικόν.

Oπως καὶ εἰς τὴν περυσινὴν σύναξιν εἴχαμεν ἀνακοινώσει, κατόπιν σχετικῆς συγκαταθέσεως τῶν Ἀρχιερέων μας, δύνανται ἐλευθέρως νὰ συμμετάσχουν εἰς τὰς συνάξεις Κληρικοὶ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων Μητροπόλεων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀν ἐπιθυμοῦν, ὅπως καὶ εἴ τις ἔτερος βούλεται. Ἐὰν τυχὸν κατὰ τὴν πρώτην Πέμπτην τινὸς μηνὸς συμπέσῃ τις ἑορτή, τότε ἡ σύναξις ἐκείνης τῆς Πέμπτης θὰ γίνεται τὴν ἐπομένην ὑμέραν, Παρασκευήν.

Tέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, μεγάλως χαίροντες ἐπὶ τῇ πραγματώσει καὶ τούτου τοῦ καιρίου ἔργου ὁ Κύριος ὑμῶν ἡξίωσεν ἡμᾶς ὅπως ἐγκαινιάσωμεν, καλοῦμεν ὑμᾶς ὅπως ὀλοπροθύμως ἐκπληρώσετε τὸ χρέος τῆς συμμετοχῆς σας εἰς τὰς ἀπαραιτήτους καὶ πολλαπλῶς ὡφελίμους ταύτας συνάξεις εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, ἵνα μὴ καὶ ἡμεῖς ἀκούσωμεν πικράν τινα ὥραν τὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ Προφήτου λέγοντος:

Gιοὶ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσι ποιμένες ἔαυτούς; Οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες;... Τὸ ἡσθενηκός οὐκ ἐνισχύσατε ... τὸ συντετριμμένον οὐ κατεδήσατε καὶ τὸ πλανώμενον οὐκ ἐπεστρέψατε καὶ τὸ ἀπολωλός οὐκ ἐζητήσατε... Καὶ διεσπάρη τὰ πρόβατά μου διὰ τὸ μὴ εἶναι ποιμένας, καὶ ἐγενήθη εἰς κατάβρωμα πᾶσι τοῖς θηρίοις τοῦ ἀγροῦ!»³⁾ Ὁ μὴ γένοιτο, Κύριε Παντοκράτωρ!

Μετὰ θερμῶν πατρικῶν εὐχῶν

οἱ Ἀρχιεπίσκοποι

† οἱ Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

‘Η παροῦσα κοινοποιεῖται πρὸς τοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας ὑμῶν.

3) Ἱεζεκιὴλ λδ', 1-16.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΗΣ ΑΠΑΛΛΑΓΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΕΩΣ τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν

“Οπως εἶναι γνωστόν, ἔνα ἀπὸ τὰ ἀμφιβόλου σημασίας καὶ σχετικότητος «μέτρα» τὰ ὅποια ἀπεφάσισε ἡ Νεοημερολογιτικὴ Δ.Ι.Σ. -τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Χριστοδούλου- πρὸς πραγματοποίησιν τῆς εἰσέτι ἀνεφίκτου «καθάρσεώς» τῶν, ἦτο καὶ ἡ παντελῶς παράλογος αἴτησις πρὸς ἀκύρωσιν τοῦ -εύνοϊκοῦ καὶ δι' ἡμᾶς- ψηφισθέντος πρὸ 20ετίας νόμου, ὑπὲρ τῆς ἀπαλλαγῆς ἐκ τῆς ὑποχρεώσεως πρὸς στράτευσιν ὅλων τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν πασῶν τῶν γνωστῶν ἐν Ἑλλάδι θρησκειῶν. Η δὲ Κυβέρνησις παραπλανηθεῖσα ἐκ τῆς αἰτήσεως τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἥδη ἔχει ἐτοιμάσει πρὸς ψήφισιν τὸ νέον, ζημιογόνον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νομοσχέδιον.

Ἡ Ἅγια καὶ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος ποιμαντικῇ εὐθύνῃ συσκεψθεῖσα ἐπὶ τούτου καὶ προβληματισθεῖσα ἐκ τοῦ κινδύνου τοῦ μαρασμοῦ τὸν ὅποιον θὰ ἐπιφέρει εἰς τὰς Κληρικὰς καὶ Μοναστικὰς τάξεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἡ ἄκαιρος αὐτὴ κίνησις τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἀπεφάσισε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸ ἀρμόδιον Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Ἀμύνης τὴν ἐφεξῆς διαμαρτυρίαν-αἴτησιν-ἀναφοράν:

ΠΡΟΣ

1. Τὸν Κύριον Σπῆλιον Σπηλιωτόπουλον, Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης.
2. Τὸν Κύριον Βασίλειον Μιχαλολιάκον, Ὑφυπουργὸν Ἐθνικῆς Ἀμύνης.

ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΦΟΡΑ ΚΑΙ ΑΙΤΗΣΙΣ

τῆς ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου τελούσης Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν (τῶν εὑρύτερον γνωστῶν ὡς «Παλαιοημερολογιτῶν»), ἐδρευούσης ἐν Ἀθήναις καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος ἀριθ. 32 (4^{ος} δροφος), συγκροτουμένης ἐκ τῶν:

- 1) Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακαρίου, ὁδὸς Κάνιγγος ἀριθ. 32, Ἀθῆναι.
- 2) Μητροπολίτου Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κ. Καλλινίκου, ὁδὸς Κασομούλη ἀριθ. 20, Λαμία.
- 3) Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμίου, ὁδὸς Μακεδονομάχων ἀριθ. 11, Θεσσαλονίκη.
- 4) Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Νήσων κ. Χριστοφόρου, Ἱερὰ Μονὴ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου, Ἀμπελάκια Σαλαμίνος.
- 5) Μητροπολίτου Γαλλίας κ. Φιλαρέτου, Boulévard de Sébastopol 30, PARIS FRANCE.
- 6) Μητροπολίτου Αύλωνος καὶ Βοιωτίας κ. Ἀγγέλου, Ἱερὰ Μονὴ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, Μαυροσουβάλα Όρωποῦ.
- 7) Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Νήφωνος, ὁδὸς Λητῆς ἀριθ. 54, Αἰγάλεω.
- 8) Μητροπολίτου Κρήτης κ. Ἀρέθα, Ἱερὰ Μονὴ Τιμίου Προδρόμου, Κοξαρὲ Ρεθύμνου.
- 9) Ἐπισκόπου Φιλίππων κ. Ἀμβροσίου, ὁδὸς Ξάνθου ἀριθ. 5, Δράμα.
- 10) Ἐπισκόπου Ταρσοῦ κ. Βησσαρίωνος, 33-35 Holroyd Merrylands West, SYDNEY AYSTRALIA.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΟΥΜΕΝΗ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΥΣ:

- 1.- Κύριον Κάρολον Παπούλιαν, Πρόεδρον της Δημοκρατίας,
  - 2.- Κύριον Κωνσταντίνον Καραμανλήν, Πρόεδρον της Κυβερνήσεως,
  - 3.- Κυρίαν Ἀνναν Ψαρούδα-Μπενάκη, Πρόεδρον της Βουλῆς.
  - 4.- Κύριον Γεώργιον Παπανδρέου, Πρόεδρον τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ Ἀρχηγὸν τῆς Αξιωματικῆς Αντιπολιτεύσεως,
  - 5.- Κυρίαν Ἀλέκαν Παπαρήγα, Γενικὴν Γραμματέα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος.
  - 6.- Κύριον Ἀλέξανδρον Ἀλαβάνον, Πρόεδρον τοῦ Συνασπισμοῦ.
-

ΘΕΜΑ: «΄Η ἀπόσυρσις τοῦ νομοσχεδίου περὶ καταργήσεως τῆς ἀπὸ δεκαπενταετίας ἰσχυούσης ὅμοφώνως, ἐφηφισμένης καὶ παγίως ἐφαρμοζομένης δυνατότητος τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν, μοναχῶν καὶ δοκίμων μοναχῶν πάσης γνωστῆς θρησκείας νὰ ἀπαλάσσωνται, ἐὰν ἐπιθυμοῦν τοῦτο, τῆς ὑποχρεώσεως των πρὸς στράτευσιν».

A.- Διὰ τῆς παρούσης ἀναφορᾶς καὶ αἰτήσεώς μας, ὑποβαλλομένης ἀρμοδίως εἰς Υμᾶς ὑπὸ τὴν ἴδιότητά Σας ὡς πολιτικῶς προϊσταμένων καὶ ὡς ἐκ τούτου ὑπευθύνων τοῦ Υπουργείου Ἐθνικῆς Ἀμύνης, διατυποῦμεν τὰς θέσεις μας ἐν σχέσει μὲ τὸ λίαν σοβαρὸν ζήτημα τῆς ὅλως ἀδικαιολογήτως καὶ ἐν παντὶ ἀπαραδέκτως ἀλλὰ καὶ λίαν ἐπικινδύνως ἀπειλουμένης καταργήσεως τῆς ἰσχυούσης σήμερον δυνατότητος τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ δοκίμων μοναχῶν πάσης γνωστῆς θρησκείας, ὅπως οὗτοι ἀπαλάσσωνται, ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν, ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσίν των πρὸς στράτευσιν (συμφώνως πρὸς τὰ νενομοθετημένα ἀπὸ δεκαπενταετίας δυνάμει τοῦ ἀρθροῦ 6 παρ. 1 τοῦ νόμου 1763/1988 «περὶ στρατεύσεως τῶν Ἑλλήνων», καὶ ἔκτοτε παγίως καὶ ἀπαρεγκλίτως καὶ ὑπὸ τὴν γενικὴν μάλιστα ἐπιδοκιμασίαν ἐφαρμοσθέντα).

B.- Ή ἀναφερθεῖσα ἰσχύουσα σήμερον νομοθετικὴ ρύθμισις, ψηφισθεῖσα, σημειωθήτω, ὅμοφώνως καὶ ὄνει διαχωρισμοῦ τινὸς ἀπὸ τὴν Βουλὴν τῶν Ἑλλήνων, καὶ ἐνθουσιωδῶς γενομένη δεκτὴ ἀπὸ σύμπαντα τὸν Ἐλληνικὸν Λαόν, ἐξυπηρέτησε τὰ μέγιστα ὡς πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν λατρευτικῶν των καθηκόντων, τοὺς πιστοὺς ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν θρησκειῶν καὶ δογμάτων, ὡφέλησε ποικιλοτρόπως γενικῶτερον τὴν Ἐλληνικὴν κοινωνίαν καὶ ἀπετέλεσε σαφὲς δεῖγμα ὅτι ἡ Ἐλληνικὴ Πολιτεία, μὴ δυναστευομένη πλέον ἀπὸ δικτατορικὸν καθεστώς, ἀντελήφθη, ἐπὶ τέλους, ὅτι ὑποχρεοῦται νὰ προστατεύσῃ καὶ ἐν τοῖς πράγμασι τὰ ἀτομικὰ δικαιώματα τῶν ἐν τοῖς ὅροις τῆς διαβιούντων, διὰ νὰ παύσῃ τὸ φρικτὸν φαινόμενον νὰ κατηγορῆται ἡ Πατρίς μας, ὡς μὴ ἔδει, καὶ νὰ διαπομπεύεται διεθνῶς ὡς συμπορευομένη μὲ τοὺς αὐτουργοὺς ἀθλίους θρησκευτικῶν διωγμῶν, ἐμφανῶν καὶ ὑφερπόντων (βλέπετε σχετικῶς μὲ τὸ ζήτημα τοῦτο καὶ ἐπιστολὴν τοῦ Δικηγόρου Ἀθηνῶν κ. Θεοδώρου Σαρ. Θεοδωροπούλου, ὑπὸ τὸ τίτλον «Ἡ στράτευσις κληρικῶν καὶ μοναχῶν», δημοσιευθεῖσαν εἰς τὴν ἐφημερίδα Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ τῆς 10^{ης} Απριλίου 2005, φωτοαντίγραφον τῆς δρούσας ἐπισυνάπτεται εἰς τὴν παρούσαν, διὰ νὰ μὴν ὑποβληθῆτε εἰς τὸν κόπον νὰ ἀναζητήσητε τὸ κείμενόν της εἰς τὰ ἀρχεῖα ἐνημερώσεως τοῦ Υπουργείου Σας).

Γ.- Ἔνω οὕτω διεμορφώθησαν τὰ πράγματα καὶ ἐπαγιώθησαν ἀδιαταρόκτως καὶ ἀνατιροήτως ὁθενδήποτε ἐπὶ μίαν συναπτὴν δεκαπενταετίαν, αἰφνιδίως καὶ χωρὶς νὰ ὑφίσταται περὶ τούτου οἰοσδήποτε ὁρατὸς λόγος, ὁ ὅποιος νὰ δικαιολογῇ τὴν ἀστοχον, ἀπαράδεκτον καὶ ἀνεξήγητον αὐτὴν ἐνέργειάν του, ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν τῆς ἀσχέτου πρὸς ὑμᾶς νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης, ἔθεσε ζήτημα νομοθετικῆς καταργήσεως τῆς ἰσχυούσης κατὰ τὰ ἀνωτέρω δυνατότητος τῶν θρησκευτικῶν λειτουργῶν,

τῶν μοναχῶν καὶ τῶν δοκίμων μοναχῶν νὰ ἀπαλάσσωνται τῆς στρατεύσεως, ἐὰν τὸ ἐπιθυμοῦν, καὶ δὴ ὅχι μόνον τῶν ἐντεταγμένων εἰς τὴν νεοημερολογιτικὴν θρησκευτικὴν κοινότητα τῆς ὁποίας οὗτος προΐσταται, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνηκόντων εἰς ὅλας τὰς ἐν Ἑλλάδι θρησκευτικὰς κοινότητας, μεταξὺ τῶν ὄποιων καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας, ἡ ὄποια, ὡς γνωστόν, εἶναι Ἐκκλησία Ὁρθοδόξων μὴ αἱρετικῶν καὶ μὴ σχισματικῶν (βλέπετε καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ὁλομελείας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας 1444/1991, ὡς καὶ τὴν γνωμοδότησιν ὑπ' ἀριθμὸν 2 καὶ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 11^{ης} Φεβρουαρίου 2005 τοῦ Εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου) ἀριθμοῦσα συνολικῶς ἐν Ἑλλάδι σήμερον περὶ τὸ ἐν ἐκατομμύριον πιστῶν, ὑφισταμένη δὲ καὶ προστατευομένη καὶ λειτουργοῦσα ἀνεξαρτήτως πρὸς τὴν νεοημερολογιτικὴν θρησκευτικὴν κοινότητα, ἡ ὄποια λειτουργεῖ παρ' ἡμῖν ὑπὸ τὸ ἐπένδυμα τοῦ ΝΠΔΔ καὶ μὲ τὴν ἐπωνυμίαν «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος», καὶ τῆς ὄποιας προΐσταται ὁ ἀρχιεπίσκοπός της κ. Χριστόδουλος Παρασκευαΐδης. Παρ' ὅλον τὸ ὅτι ἡ ὥστε ἀδικαιολόγητος καὶ ἀπαράδεκτος πρωτοβουλία τοῦ ἀναφερθέντος νεοημερολογίτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη οὐδὲν ἔρεισμα καὶ οὐδὲν ἀντίκρυσμα διαθέτει καὶ εἰς οὐδὲν ὠφελεῖ, καὶ παρ' ὅλον τὸ ὅτι ἡ ἀδιανόητος πραγμάτωσις τῆς πρωτοβουλίας αὐτῆς θὰ προκαλέσῃ καὶ μάλιστα εἰς μίαν δύσκολον χρονικὴν περίοδον, τεραστίας ἀντιδράσεις τόσον ἐν Ἑλλάδι ὅσον καὶ ἀνὰ τὴν Υφήλιον, ἐν τούτοις, κατὰ τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ποντίκι» τῆς 5^{ης} Ιουνίου 2005, τὸ Υπουργεῖον Ἐθνικῆς Άμυνης τοῦ ὄποίου προΐστασθε, **προδήλως ἐν ἀγνοίᾳ**. Σας, συνέταξε νομοσχέδιον κατατεθησόμενον εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς φήμισιν, προκειμένου νὰ ἴκανοποιηθῇ ἡ κατὰ τὸ ἐπιεικέστερον χαρακτηρισμὸν ἀστοχος καὶ ζημιογόνος ἐπιθυμία τοῦ νεοημερολογίτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χριστοδούλου Παρασκευαΐδη, ἡ ὄποια ἐγκυμονεῖ ἀνελέγκτους ἀντιδράσεις πανταχόθεν, αἵτινες ἔκτος ἀπὸ τὸ ὅτι θὰ διαταράξουν τὴν θρησκευτικὴν εἰρήνην εἰς τὴν Χῶραν μας καὶ θὰ τὴν ἐκθέσουν διεθνῶς, θὰ τραυματίσουν βαρύτατα καὶ ἀνεπανορθώτως καὶ τὸ πολιτικὸν καὶ τὸ πρωστικόν Σας κῦρος.

Δ.- Ἐν ὅψει τῶν ἀνωτέρω αἰτούμεθα τὴν ἀμεσον ἀπόσυρσιν τοῦ ἐπιμάχου τούτου τερατώδους καὶ λίαν ἐπικινδύνου νομοσχεδίου.

Ε.- Ἐν κατακλείδι παρακαλοῦμεν ὅπως τύχωμεν κατὰ νόμον, ὡς ἀναφερόμενοι, ἀμέσου γραπτῆς ἀπαντήσεως Σας εἰς τὴν παροῦσαν, τὴν ὄποιαν ἀπάντησιν ἀναμένομεν εὐλόγως τὸ ταχύτερον καὶ ἔνεκα τῆς πολιτικῆς καὶ προσωπικῆς εὐαισθησίας καὶ ἐντιμότητος, αἱ ὄποιαι Σᾶς διακρίνουν ἐν παντί, κατὰ γενικὴν ἀναγνώρισιν.

ΣΤ.- Τὴν ἀναμενομένην γραπτὴν ἀπάντησίν Σας παρακαλοῦμεν ὅπως τὴν ἀποστείλητε εἰς τὸν ὑπογράφοντα τὴν παροῦσαν πληρεξούσιον καὶ ἀντίκλητον Δικηγόρον μας κ. Θεόδωρον Σαρ. Θεοδωρόπουλον, Πλατεία Ὄμονοίας ἀριθ. 12, Ἀθῆναι, ὁ ὄποιος εὑρίσκεται εἰς τὴν διάθεσίν Σας καὶ διὰ πᾶσαν πρόσθετον πληροφορίαν ποὺ ἐνδεχομένως θὰ χρειασθῇτε.

Ἄρμοδίως δικαστικὸς ἐπιμελητὴς ἐπιδότω τὴν παροῦσαν εἰς τοὺς πρὸς οὓς ἀπευθύνεται πρὸς γνῶσιν καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας, ἀντιγράφων ἀμαρτίληρον τὸ περιεχόμενον ταύτης ἐν ταῖς οἰκείαις ἐκθέσεσιν ἐπιδόσεως. Γίνεται μνεία ὅτι εἰς ἔκαστον τῶν ἐπιδιδομένων ἐπεκολλήθη ἔνσημον ΤΠΔΑ ἐξ Εύρω 1,15.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 22^ῃ Ιουνίου 2005
ὅ πληρεξούσιος δικηγόρος

Θεόδωρος Σαρ. Θεοδωρόπουλος

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΧΕΙΜΑΖΟΜΕΝΗ ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΣ ΑΚΑΤΗΧΗΤΟΣ ΛΙΜΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΣ

«Ἴδοις ἡμέραις ἔχονται, λέγει Κύριος,
καὶ ἐξαποστελῶ λιμὸν ἐπὶ τὴν γῆν,
οὐ λιμὸν ἄρτων, οὐδὲ δίψαν ὕδατος,
ἀλλὰ λιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον Κυρίου,
καὶ οὐ μὴ εὔρωσιν.»
(Ἀμώβ., π', 11)

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ Ὁρθοδοξία χειμάζεται. Περνᾶ δύσκολες στιγμές. Ὁχι μόνον λόγω τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τῆς Νεοημερολογιτικῆς ἀποστασίας, ἀλλ' ἐπίσης - καὶ τοῦτο εἶναι τὸ πλέον λυπηρὸν καὶ ἐπικίνδυνον- λόγω τῆς ἐλλείψεως ὁρθῆς κατηχήσεως καὶ τῆς σπανιότητος ὁρθοῦ φρονήματος, ἀκόμη καὶ μεταξὺ τῶν ἴδιων τῆς τέκνων, μεταξὺ τῶν γνησίων Ὁρθοδόξων Πιστῶν, αὐτῶν ποὺ βαδίζουν τὴν πνευματικήν τους ζωὴν μακριὰ ἀπὸ τὴν Οἰκουμενιστικὴν λαίλαπαν.

Τοῦτο διαπιστώνομεν καθημερινῶς, εἴναι δὲ πολὺ δύσυνηρώτερον νὰ τὸ συναντῶμεν καὶ εἰς Ὁρθόδοξα -ύποτίθεται- περιοδικὰ τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου, γραφόμενα ὑπὸ Ιερωμένων προσώπων ποὺ ἐπὶ ἔτη πολλὰ διακονοῦν εἰς τὸν Ιερὸν ἀγῶνα, καὶ ἐνημερώνουν καὶ κατηχοῦν -τρόπον τινά- διὰ τῶν γραφομένων τους τὸ πλήρωμα τῆς Εκκλησίας.

Ἐσχάτη ἀφορμὴ διὰ τὰς παρούσας λυπηρὰς διαπιστώσεις μᾶς ἔδωσε τὸ ἔξης ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ γνωστοῦ περιοδικοῦ «Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοσις»¹⁾, ὅπου ὁ ἐκδότης αὐτοῦ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος Μπαρδάκας γράφει τὰ ἔξῆς:

«Ἐκκλησία λέμε τὸ σύνολο τῶν πιστῶν ποὺ ἀναγνωρίζουν τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸν ὡς Λυτρωτὴ καὶ Σωτῆρα τους καὶ συμμετέχουν στὰ ἴδια Μυστήρια».

Προσέξτε, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὴν κατὰ λέξιν ὅμοιότητα τῆς ἀνωτέρω παρ' Ὁρθοδόξου διατυπώσεως, μὲ τὴν ἔξης διατύπωσιν τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ

κατηρραμένου Παγκοσμίου Συμβουλίου Εκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.):

«Τὸ Π.Σ.Ε. εἶναι ἀδελφότης Εκκλησιῶν, αἵτινες δέχονται τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ὡς Θεὸν καὶ Σωτῆρα».²⁾

Ἐκεῖ ἐφθάσαμε, λοιπόν;

Γνήσιοι (!) Ὁρθόδοξοι Ἀρχιμανδρίται νὰ μιμοῦνται τὴν Προτεσταντικὴν ἀποστασίαν, καὶ νὰ ἀντιγράφουν τὸν αἱρετικὸν δογματικὸν μινιμαλισμὸν των;

Δογματικὸς μινιμαλισμὸς ὀνομάζεται ἡ Οἰκουμενιστικὴ τακτικὴ, σύμφωνα μὲ τὴν δοπίαν διαγράφονται τὰ διάφορα θέματα καὶ δόγματα Πίστεως ποὺ θεωροῦνται ὡς ἀπολύτως ἀναγκαία πρὸς σωτηρίαν, διατηρεῖται δὲ μόνον μία ἐλαχίστη κοινὴ δογματικὴ βάσις, ἡ δοπία ἂν ἐκπληροῦται, τότε ἀρκεῖ διὰ νὰ θεωρηθεῖ κάποιος Πιστός.³⁾

Ο δογματικὸς μινιμαλισμός (ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ minimal=ἐλάχιστος, μηδαμινός) εἶναι αἱρετικὸν ἐφεύρεμα τῶν Προτεσταντῶν, προκειμένου νὰ προωθήσουν τὸν ἔξι αὐτῶν ἀρξάμενον Οἰκουμενισμόν, θέτοντας ἔνα ἐλάχιστον ὅριον ὡς ἀπαιτουμένην προϋπόθεσιν διὰ τὴν ἐν τῷ Οἰκουμενισμῷ ἔνωσίν των.⁴⁾ Οὕτω διέγραψαν ὅλα τὰ ἄλλα δόγματα, καὶ ἡρκέσθησαν νὰ κηρύσσουν καὶ ἀπαιτοῦν πίστιν μόνον εἰς τὸν Χριστόν, γενικῶς καὶ ἀπλῶς!

Δυστυχῶς, εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ, δογματικὸν μινιμαλισμὸν κηρύσσει ἀπεριφραστα καὶ ὁ δοπιοισδήποτε ὅμοιώς γράφων, ὅτι «Ἐκκλησία λέμε τὸ σύνολο τῶν πιστῶν ποὺ ἀναγνωρίζουν (sic: ὁ ἀληθῆς Θεὸς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀναγνωρίσεως! Δὲν ἀναγνωρίζουν, πιστεύοντες) τὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ

2) βλ. «Ιστορία τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως», Β. Σταυρίδου - Εύ. Βαρελλᾶ, Θεσσαλίη 1996, σελ. 115.

3) πρβλ. «Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» Ἀρ. Δελτίμπαση, Αθῆναι 1972, σελ. 108-110.

4) πρβλ. αὐτόθι.

ώς Λυτρωτή καὶ Σωτῆρα τους, καὶ συμμετέχουν στὰ ἴδια Μυστήρια»!⁵⁾

Άλλοι ίμονον! Αύτὴ εἶναι ὅλη καὶ ὅλη ἡ Ὁρθόδοξη Πίστις; Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἐβαπτίσθημεν; Ὅχι ἀδελφέ! Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Γεννοῦ καὶ τοῦ Ἀγίου Πνεύματος ἐβαπτίσθημεν. Ἄλλα δόγματα Πίστεως ἀναγκαῖα πρὸς σωτηρίαν δὲν ὑπάρχουν; Τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως μόνον περὶ Χριστοῦ ὁμιλεῖ; Ὅχι ἀδελφέ! Ἐχει 12 ἄρθρα περὶ διαφόρων δογμάτων, ἐκ τῶν ὅποιων καὶ ἀν ἔνα ἀκόμη δὲν πιστεύῃ συνειδητά, ἢ ἀθετήσῃ κάποια, τότε κινδυνεύει ἡ σωτηρία του, διότι τότε δὲν θεωρεῖται ὄντως Πιστός.

Δύσμοιρη Ὁρθοδοξία! Εἰς ποίους Ἱερωμένους καὶ Κατηχητὰς εὑρίσκονται τὰ τέκνα σου! Οὕτε «κατὰ λάθος» ἢ «ἐξ ἀπροσεξίας» δὲν ἐπιτρέπεται, δὲν εἶναι ἀνεκτὸν νὰ πίπτουν εἰς τοιαῦτα δογματικὰ λάθη πασίγνωστοι καὶ ἐξέχοντες Ὁρθόδοξοι κληρικοί, οἱ ὅποιοι προϊστανται πολυπληθῶν ἐνοριῶν καὶ κατηχητικῶν κέντρων.

Ἄλλα, ποῖοι, τέλος πάντων, ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν;

Περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ βαθέως συνειδητοποιημένος Ὁρθόδοξος δὲν ἐπιχειρεῖ ποτὲ νὰ ἔξηγήσῃ καὶ ἐρμηνεύῃ παρόμοια δόγματα Πίστεως μὲ ίδικά του ἐφευρήματα καὶ λόγια, ἀλλὰ ἀνατρέχει εἰς τὸν ἀσύλητον καὶ ἀμόλυντον Πατερικὸν θησαυρὸν αἰώνων, καὶ δι’ αὐτοῦ στολίζει -κυριολεκτικῶς- τὰ ίδικά του λόγια, ὅπως ἄλλωστε ἐπιτάσσει συγκεκριμένα καὶ ὁ ιθ' Ἱερὸς Κανὼν τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅτι οἱ διδάσκοντες ὀφείλουν νὰ ἐρμηνεύουν τὰ τῆς Πίστεως «ώς οἱ τῆς Ἐκκλησίας φωστῆρες καὶ διδάσκαλοι διὰ τῶν οἰκείων συγγραμάτων παρέθεντο». Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἀποφύγουν τὸν κίνδυνον «μήπως μεταχειριζόμενοι νοήματα ἀδικά των... ἐκπέσωσιν ἀπὸ τὸ πρέπον καὶ τὴν ἀλήθειαν».⁶⁾

Ίδοù λοιπὸν ἔνα χαρακτηριστικὸν ἀπόφθεγμα τῆς Πατερικῆς σοφίας περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος:

«Μέλη τῆς Καθολικῆς (Ὁρθοδόξου) Ἐκκλησίας (πιστεύομεν) εἶναι πάντας καὶ μόνους τοὺς Πιστούς, τοὺς τὴν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δηλαδὴ ἀμώμητον Πίστιν -ύπο τε Ἐκείνου τοῦ Χριστοῦ καὶ

τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων παραδοθεῖσαν, κηρυχθεῖσαν καὶ ἐρμηνευθεῖσαν ἀδιστάκτως πρεσβεύοντας, καὶ τινες ἐξ αὐτῶν ἀμαρτίαις παντοίαις ὑπεύθυνοι εἰεν». ⁷⁾

Τέλος, ἐπειδὴ ὁ ἀναφερθεὶς Ἀρχιμανδρίτης γράφει ἐπιπλέον εἰς τὸν ἀναφερθέντα δογματικῶς μινιμαλιστικὸν δρισμὸν του, ὅτι γνώρισμα τῶν Πιστῶν τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας εἶναι ὅτι «συμμετέχουν στὰ ἴδια μυστήρια», ἐπιβάλλεται νὰ ἐρωτήσωμεν: Τότε πῶς ἡ Σωματειακὴ Ἐκκλησία -τῆς ὅποιας μέλος εἶναι καὶ ὁ ἴδιος- ἀφειδῶς καὶ ἀκωλύτως διὰ τῶν Ἐπισκόπων καὶ Ἱερέων της (καὶ διὰ τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτου) παρέχει τὰ μυστήρια της καὶ εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας; Τοῦτο ἐπανειλλημένως καταγγέλουν οἱ Πιστοὶ τῆς Σωματειακῆς Ἐκκλησίας, ἀγανακτισμένοι. Μήπως ἡνώθησαν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, καὶ θεωροῦν πλέον ὅτι ἀποτελοῦν μίαν Ἐκκλησίαν μετ’ αὐτῶν, ὅπότε ἐπροχώρησαν καὶ εἰς τὴν διαμυστηριακὴν κοινωνίαν (intercommunio), ἡ ὅποια θεωρεῖται τὸ τελευταῖο στάδιο ἐνώσεως μεταξὺ τινῶν διεσταμένων, καὶ ὑπ’ αὐτῶν ἀκόμη τῶν Οἰκουμενιστῶν; Ἄς τὸ δηλώσουν τούλαχιστον, νὰ τὸ γνωρίζουμεν.

Παρακαλοῦμεν τὴν ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ.κ. Μακάριον Ἱερὸν Σύνοδον, ὅπως συνεχίσῃ νὰ ἵσταται ἐδραίᾳ καὶ μὲ βεβαιότητα ἀκλόνητος εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὅπως αὕτη μᾶς ἔχει ὑπὸ τῆς Ὁρθοδόξου Παραδόσεως κληρονομηθεῖ, ἀναπληρώνουσα τὰ ἐπικίνδυνα κενὰ καὶ χάσματα ποὺ δημιουργεῖ ἡ συνεχιζομένη πολύπλευρος πτώσις τοῦ Χρυσοστομικοῦ Ἐκκλησιοσωματίου· καὶ εἰδικώτερον παρακαλοῦμεν τὸν Μακαριώτατον κ. Μακάριον, ὅπως συνεχίσῃ νὰ τρέψῃ καὶ τὰς ἐν Ἀθήναις διψώσας ψυχὰς διὰ τοῦ σοβαροῦ καὶ Πατερικοῦ θεολογικοῦ του λόγου, διαλύων τὰς ψυχοβιλαρβεῖς συνεπείας τοῦ ἐπικρατοῦντος πνευματικοῦ λιμοῦ.

ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

7) «Ομολογία τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως» Δοσιθέου Ιεροσολύμων, Θεσ/νίκη 1983, σελ. 35, ἐνδέκατον ἄρθρον. Σημειωτέον ὅτι ἡ σημαντικωτάτη ὁμολογία αὐτὴ τοῦ διαπρεποῦς Πατριάρχου Δοσιθέου γραφεῖσα τὸ 1670, ὑπεγράφη καὶ ἀπεδέχθη ὑφ' ὅλων τῶν τότε Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων, ὅθεν ἀπὸ τὸ 1723 ἐκυκλοφόρησεν καὶ ὡς ἐπίσημος «Ἐκθεσις τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως». Βλ. αὐτόθι, σελ. 7-11.

5) βλ. «Ἐκκλησ. Παράδοσις», ὡς ἄνω.

6) βλ. ἐρμηνείαν εἰς Πηδάλιον.

ΤΟ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13ΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΟΥ Π.Σ.Ε. (9-16 ΜΑΪΟΥ 2005)

‘Ορθόδοξος κριτική καὶ θεώρησις.

Β'

ε) ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΩΝ «ΧΑΡΙΣΜΑΤΙΚΩΝ» ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ

Αἱ λέξεις τοῦ τίτλου τοῦ συνεδρίου: «ἴασε», καὶ «θεραπευτικαὶ κοινότητες», δὲν ἐπελέχθησαν τυχαίως ὑπὸ τῶν ὀργανωτῶν τοῦ Συνεδρίου. Ἡ ἐπιλογὴ αὕτη ἐγένετο προκειμένου νὰ δοθῇ πρόφασις, εὐκαιρίᾳ καὶ πρόσφορον ἔδαφος εἰς ἀκραίας Προτεσταντικὰς αἵρεσεις καὶ «σέκτας» Πεντηκοστιανῶν, ἀλλὰ καὶ παρομοίων Εὐαγγελικῶν, ὡστε νὰ συμμετάσχουν διὰ πρώτην φορὰν ἐπισήμως εἰς παρόμοιον συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε.. Διότι αὐταὶ αἱ αἵρετικαὶ ὁμάδες εἶναι ποὺ πληθωρικὰ καὶ παραπλανητικὰ ἀσχολοῦνται μὲ «ἰάσεις» καὶ «θεραπείας», καὶ κατὰ κόρον χρησιμοποιοῦν τοιαύτας δρολογίας.

Ἡ αἵρεσις τῶν Πεντηκοστιανῶν, χωρισμένη εἰς ἀρκετὰς ἐπὶ μέρους ὁμάδας-«ἐκκλησίας», ἔχει ζωὴν περίπου 100 ἑτῶν. Τὴν ὄνομασίαν της αὐτὴν ἔλαβεν διότι οἱ ἡγέτες της ὑποστηρίζουν, ὅτι λαμβάνουν ἐμφανῶς τὰ χαρίσματα τοῦ Ἅγιου Πνεύματος ὅπως κατὰ τὴν Ἀποστολικὴν ἐποχὴν, δηλαδὴ γλωσσολαλιάς, ιάσεις κ.ο.κ.!

Οἱ Πεντηκοστιανοί, ώς ἀκραῖοι Προτεστάντες, ἀπορρίπτουν κάθε μορφὴν μυστηρίου, Ἅγιου, Ιερᾶς Παραδόσεως, Εἰκόνων, παραδοσιακῆς ιεραρχίας καὶ λατρείας. Ἡ ὅλη τους θρησκευτικὴ λατρεία εἶναι συναθροίσεις εἰς συγκεκριμένους κοινοὺς χώρους, δύποι οἱ συμπαριστάμενοι, μὲ τὴν καθοδήγη-

‘Ο Υπεύθυνος τοῦ συνεδρίου ἀπὸ πλευρᾶς τῆς νεοημερολογιτικῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἐπίσκοπος Θερμοπολῶν Ἰωάννης, μὲ τὴν Γενικὴν Ὑπεύθυνον τοῦ Π.Σ.Ε., Λουθηριανὴν Τέρειαν Ruth Bottoms.

σιν ἐνὸς «ἐμπείρου» προϊσταμένου ὁ ὅποιος ἀπευθύνει προσωπικὸν κήρυγμα καὶ προσευχάς, καὶ ὑπὸ τὴν συνοδείαν μουσικῶν δργάνων καὶ «Χριστιανικῶν τραγουδιῶν», καθυποβάλλεται εἰς συνειδησιακὴν σταδιακῶς κορυφουμένην αὐθυποβολήν, ἡ ὅποια καταλήγει εἰς μίαν πραγματικὰ ὑστερικὴν κατάληψιν, ὅπου κυριαρχεῖ μία χαώδης κατάστασις: δλοι ἀρχίζουν νὰ κλονίζονται, νὰ ταράζονται, νὰ κοκκινίζουν, καὶ νὰ πίπτουν κάτω ὡς ἀκριβῶς οἱ δαιμονισμένοι, βγάζοντες ἀνάρθρους κραυγὰς καὶ ἀκατανοήτους λέξεις (αὐτὴ δῆθεν εἶναι ἡ γλωσσολαλιά!). Ἡ δαιμονοκαταληψία αὐτὴ διαρκεῖ ὀλίγα λεπτά, τὰ ὅποια ἀφοῦ παρέλθουν καὶ σταματήσει τὸ γελοῖον τοῦτο θέατρον, οἱ καταληφθέντες ἐπὶ τούλαχιστον πέντε λεπτῶν εὑρίσκονται ἀκόμη ἔξαλλοι καὶ κοκκινισμέ-

*Πανοραμικὸν στιγμάτυπον συμπροσευχῆς εἰς τὸν Ἀγιὸν Ἄνδρεαν.
Διακρίνονται καθαρὰ καὶ οἱ νεοημερολογίται ρασσοφόροι εἰς τὸ μέσον,
μεταξὺ τῶν διαφόρων αἵρετικῶν, κρατοῦντες ὅλοι τὰ «Προσευχητάριά» τους.*

νοι, καὶ δὲν δύνανται ἀκόμη νὰ ὅμιλήσουν καὶ νὰ σκεφθοῦν κανονικά!¹

Παράλληλα, προκειμένου νὰ προσελκύσουν κόσμον, διαδίδουν ὅτι εἰς τὰς συνάξεις των γίνονται διαρκῶς θαύματα, δι’ αὐτὸν καὶ αὐτονομάζονται «χαρισματικοί»! Πρώην Πεντηκοστιανὸς ὅμολογει: «Θαύματα γίνονται κάθε Κυριακὴ στὶς χαρισματικὲς Ἐκκλησίες. Εἶναι τὸ συνηθισμένο τους σόου. Ἀκοῦς νὰ λένε ὅτι κάποιος θεραπεύτηκε ἀπὸ ἀρρώστια ἢ καρκίνο ἢ ὄ.τιδήποτε, ἀλλὰ ποτὲ δὲν βλέπεις τίποτε».²

«“Δάσκαλε, πονάει πολὺ τὸ κεφάλι μου, σχεδὸν κάθε μέρα”, εἶπε κάποια ἀτυχὴ κόρη στὸν “ἡγέτη” τῆς ὁμάδας ποὺ ἀνῆκε. “Ἐχεις καρκίνο” τῆς εἶπε ὁ “δάσκαλος”, ἀφοῦ τὴν κοίταξε βαθιὰ στὰ μάτια. “Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ θεραπεύσω”. Ἔκανε κάποιες κινήσεις μὲ τὰ χέρια του πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς καὶ τὴν “θεράπευσε”!».³

Μὲ παρομοίας ίάσεις καὶ θεραπείας ἀσχολοῦνται καὶ οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ οἱ «χαρισματικοί» Εὐαγγελικοί. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἡ ἀναφορὰ Ρουμάνου Ιερωμένου περὶ τῶν κοινῶν αὐτῶν ἀπατεώνων, βάσει ίδικῆς του ἐμπειρίας εἰς τὴν Ρουμανίαν τὸ 1989:

«Σὲ μιὰ μεγάλη πόλη ποὺ ὑπάρχει καὶ θεολογικὴ Σχολὴ, οἱ “Εὐαγγελιστές” ὁργάνωσαν σὲ στάδιο μεγάλη συγκέντρωση, ποὺ ὅπως διαφῆμιζαν μὲ μεγάλες ἀφίσσες στοὺς τοίχους καὶ στὶς ἐφημερίδες μὲ ἀνακοινώσεις

1) πρβλ. «Ἐγκυλοπαιδικὸ Λεξικὸ Θρησκειῶν καὶ Αἱρέσεων» π. Χριστοφόρου Τσιάκα, ἔκδοσις Ἱ.Μ. Τροοδιτίσσης Κύπρου 2002, σελ. 787-789.

2) βλ. περιοδικὸν «Διάλογος», φ. 36, σελ. 36.

3) αὐτόθι.

τους, θὰ γίνονταν καὶ θαύματα. Στὴ συγκέντρωση παραβρέθηκαν καὶ μερικοὶ φοιτητὲς τῆς Ὁρθόδοξης Θεολογικῆς Σχολῆς. Ἀρχισαν, λοιπόν, τὶς προσευχῆς καὶ τὰ “θαύματα”. Στὴ σκηνὴ μαζεύτηκαν ἀνάπτηροι μὲ καροτσάκια καὶ μὲ πατερίτσες.

Ἄρχισε, λοιπόν, ὁ φευτοπαπάς τους νὰ προσεύχεται μεγαλόφωνα καὶ μὲ θεατρικὲς κινήσεις κοιτάζοντας πρὸς τὸν οὐρανό. Βάζει μετὰ τὰ χέρια του σ’ ἐναν ἀνάπτηρο κι αὐτὸς πετάχτηκε ἀπὸ τὸ καροτσάκι κι ἀρχισε νὰ τρέχει! Ὁ φτωχὸς λαός μας κοίταζε μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα!

“Ἐνας φοιτητής μας ἐκείνη τὴ στιγμῇ, πῆρε νομίζω ἀπὸ τὸ Θεὸ μία καλὴ σκέψη. Πῆγε στὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε δυνατά: “Ὑπάρχει μιὰ ἀνακοίνωση. Κάποιος τηλεφώνησε ὅτι στὸ στάδιο ὑπάρχει βόμβα ποὺ θὰ ἐκραγεῖ σὲ μερικὰ λεπτά”.

Δημιουργήθηκε πανικὸς κι ἔτρεχαν ὅλοι νὰ σωθοῦν, καὶ πρῶτοι ἀπὸ ὅλους ἔτρεχαν οἱ ἀνάπτηροι! Ετοι ὁ κόσμος ὁ φτωχός, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀλύγη πίστη, κατάλαβε τὴν ἀλήθεια.»⁴

Εἰς τὰς αἵρετικὰς αὐτὰς ὁμάδας, αἱ ὅποιαι κυριολεκτικῶς γελοιοποιοῦν τὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἐκμεταλλεύονται ἀνιέρως καὶ κυνικῶς τὸν ἀνθρώπινον πόνον, ἀναφερόμενος ἐπιφανῆς πρώην Προτεστάντης γράφει:

«Οἱ ἀνταγωνιζόμενες Προτεσταντικὲς ὁμάδες δὲν μποροῦσαν νὰ συμφωνήσουν τὶ ἦταν ἡ λατρεία, πολὺ δὲ περισσότερον πῶς ἔπρεπε νὰ τὴν ἐπιτελέσουν... Κάθε τύπος θρησκευτικοῦ ξεφαντώματος τὸ ὅποιο

4) βλ. αὐτόθι, σελ. 37 καὶ «Ἐγκυλοπαιδικὸ Λεξικὸ Θρησκειῶν καὶ Αἱρέσεων», ὡς ἄνω, σελ. 238-409.

ἀπευθυνόταν σὲ ὁποιαδήποτε περαστικὴ θρησκευτικὴ μόδα, χαρακτηριζόταν τώρα σὰν “χριστιανικὴ λατρεία”... Ἐχουμες δεῖ νὰ μπαίνουν στὴν θέση τῶν ἀρχαίων λειτουργιῶν τῆς Ἔκκλησίας ἐνα πλῆθος ἀπὸ αὐτοσχέδια, ἀσχετα ὑποκειμενικὰ θεάματα. Αὐτὰ ἔκτείνονται σὲ μιὰ κλίμακα ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ τὴν κωμωδία καὶ φθάνει στὴν διασκεδαστικὴ παράσταση, στὴν μαζικὴ ὑστερία, στὴν τρέχουσα μόδα, στὸ ἐγωκεντρικὸ κήρυγμα, στὴν ἐλαφρότητα, στὴν λατρευτικὴ ἔκσταση, καὶ στὴν ὑπερενθουσιώδη λαϊκὴ κουλτούρα. Αὐτὰ τὰ θρησκευτικὰ θεάματα τελοῦνται ἀπὸ ἀμέτρητες αὐτοδιορισμένες προσωπικότητες, τῶν ὅποτων ἡ αὐθεντία... δὲν στηρίζεται στὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχή, στὴν Ἱερὰ Παράδοση, ἢ ἀκόμη στὸ δόγμα, ἀλλὰ στὴν δική τους προσωπικὴ δημοφιλία καὶ διασημότητα...

Ἡ ἀποκαλούμενη “ἐμπειρία τῆς ἀναγέννησης” τοῦ συντηρητικοῦ Προτεστανισμοῦ ἀποτελεῖ τὴν τελειότερη ἐκφραση τῆς καταναλωτικῆς θρησκείας τῶν ἡμερῶν μας. Αὐτὴ δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ μᾶς τίποτε περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ εὐχόμαστε νὰ αἰσθανθοῦμε σεσωμένοι. Στοὺς Προτεσταντικοὺς κύκλους ἡ “σωτηρία” ἔχει καταντήσει νὰ σημαίνει μία αὐτοεπιθύμητη ἄμεση θεραπεία, μία φυχικὴ κατάσταση μᾶλλον, παρὰ μία ἀντικειμενική, μακροπρόθεσμη καὶ θυσιαστικὴ πορεία πρὸς τὸν Θεόν, ποὺ ἐπιτυγχάνεται μέσω τῆς μυστηριακῆς Ἔκκλησιαστικῆς λατρείας...»⁵

Αὐτὸς εἶναι πρὸ πολλοῦ τὸ κατάντημα τῶν Προτεσταντῶν, καὶ ἵδιως τῶν φευδοχαρισματικῶν διμάδων ὡς οἱ Πεντηκοστιανοὶ καὶ Εὐαγγελικοί, ὅπως ἀδιαμφισβήτητα περιγράφεται καὶ ὑπ’ αὐτοῦ τοῦ πρώην Προτεστάντου, υἱοῦ ἔξεχοντος ἐν Ἀμερικῇ πάστορος.

Οἱ ἵδιοι οἱ ἐν Ἑλλάδι Νεοημερολογίται, ἐν συμφωνίᾳ μὲ διαφόρους διεθνεῖς κινήσεις καὶ ὀργανώσεις, ἔχουν ἀπερίφραστα συγκαταλέξει τοὺς Πεντηκοστιανοὺς εἰς τὰς ἀσυμβιβάστους μὲ τὴν Ὁρθόδοξην Πίστιν καὶ ἵδιαιτέρως ἐπικινδύνους σέκτας, λόγῳ τοῦ ἰδιάζοντος προσηλυτισμοῦ καὶ τῆς καταπιε-

στικῆς θρησκευτικῆς παραπλανήσεως ποὺ ἐπιτελοῦν.⁶

Σ) ΕΙΣΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟ Π.Σ.Ε. ΚΑΙ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΙΑΝΩΝ

Καὶ ὅμως! Εἰς τὸ παρὸν Συνέδριον τοῦ Π.Σ.Ε. οἱ Νεοημερολογίται ἀδιαμαρτύρητα καὶ ὀλοπρόθυμα συναγελάσθησαν μὲ τοὺς Πεντηκοστιανούς, συνεπροσευχήθησαν, παρηκολούθησαν ἀπαθεῖς τὰς καθημερινὰς δαιμονικὰς τῶν «θεραπευτικὰς ἀκολουθίας»(!), μὲ ἐναν λόγον, νομιμοποίησαν καὶ ἐδέχθησαν ἀπολύτως ὡς Χριστιανοὺς αὐτοὺς τοὺς κοινοὺς ἀπατεῶνας καὶ ἐπικινδύνους τύπους, τοὺς ὅποιους μέχρι χθὲς οἱ ἵδιοι ἀπέρριπταν! Καὶ τοσοῦτον ἀφομοιώθησαν καὶ ἀλληλοπεριχωρήθησαν, ὥστε νὰ διακηρύσσουν μαζί τους εἰς τὴν προμημονευθεῖσαν κοινήν «ἐπιστολὴν πρὸς τὰς Χριστιανικὰς Ἔκκλησίας, δίκτυα καὶ κοινότητας»: «Ἐξεμεθα ἐνωμένοι μὲ τὴν πεποίθηση ὅτι εἴμεθα “κεκλημένοι ἐν Χριστῷ, ὡστε νὰ εἴμεθα συμφιλιωτικαὶ καὶ θεραπευτικαὶ κοινότητες”!!»

Καὶ συνεχίζουν εἰς αὐτὴν τὴν ἀσεβῆ «ἐπιστολήν» (κεντρικὸν μήνυμα τοῦ συνεδρίου), ἐνσωματώνοντες ὅμοιογίας καὶ ἐκφράσεις, ἵδιαιτέρως προσφιλεῖς εἰς τοὺς «χαρισματικούς» Πεντηκοστιανούς καὶ «Εὐαγγελικούς» τῶν φευδοθεραπειῶν:

«Ἐξερευνήσαμε μία σειρὰ τρόπων διὰ τῶν ὅποιων ἡ ἴαματικὴ δύναμις τοῦ Θεοῦ προσφέρεται πρὸς ἐμᾶς. Αὐτὸς περιλαμβάνει τὴν θεραπεία ποὺ πραγματοποιεῖται διαμέσου τῆς προσευχῆς, τῶν ἀσκητικῶν πρακτικῶν καὶ τῶν χαρισμάτων τῶν ἴαμάτων, διαμέσου μυστηρίων καὶ ἴαματικῶν ἀκολουθιῶν, διαμέσου συνδυασμοῦ ἴατρικῶν καὶ πνευματικῶν, κοινωνικῶν καὶ συστηματικῶν προσεγγίσεων, καὶ διαμέσου τῆς

6) πρβλ. περιοδ. «Διάλογος», φ. 36, σελ. 36-37, φ. 38, σελ. 7-10. Ἀντωνίας Μοναχῆς, «Νεοπεντηκοστιανοὶ στὴν Ἑλλάδα», Ἀθῆναι 1999· καὶ Νικολ. Σταυριανίδη, «Θρησκευτικὴ ἐλευθερία», ὅπου εἰδικὰ εἰς τὰς σελίδας 233-262 παρατίθεται μία δραματικὴ περίπτωσις ἀπανθρώπου καὶ ἀντισυνταγματικοῦ προσληνυτισμοῦ ἐν Ἑλλάδι ὑπὸ Πεντηκοστιανῶν, ὅπου ἀποκαλύπτονται καὶ αἱ μυστικαὶ διασυνδέσεις καὶ ἀλληλοβοήθειαι μεταξὺ ὅλων τῶν Προτεσταντικῶν καὶ παραθρησκευτικῶν αἱρέσεων, εἰς βάρος τῆς ὁμαλῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς πνευματικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς σωματικῆς ὑγείας ὅλων τῶν Ἑλλήνων!

5) βλ. «Ἀναζητώντας τὴν Ὁρθόδοξην Πίστη», Frank Schaefer, ἔκδ. Μακρυγιάννης 2000, σελ. 182-183, 247-248, 209-210, 227.

Τέλεσις τῆς Ἱερᾶς
Ἀκολουθίας
τῆς Ἀρτοκλασίας
ἀπὸ «ὁρθόδοξον»
Ἐπίσκοπον καὶ ἴε-
ρεῖς, παρουσίᾳ αἱρε-
τικῶν
συμπροσευχομένων.

ἐπίγνωσης τῆς προνοητικῆς παρουσίας τοῦ Ἅγιου Πνεύματος... Ἱερουργήσαμε θερα-
πευτικὲς ἀκολουθίες καὶ συγκινηθήκαμε ἀπὸ
τὶς ἴστορίες Χριστιανῶν ἐπαγγελματιῶν
ἰατρῶν καὶ συμβούλων ὑγείας, καὶ ἀπὸ τὸν
ἀγῶνα τους γιὰ περισσότερο ὀλιστικὲς προ-
σεγγίσεις...⁷⁾ Ἱερουργήσαμε, λοιπόν, τὴν
ἀληθινὴ θεραπεία ὡς ἔνα ζωντανὸ σημάδι
τῆς νέας δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.»

Ἄναφερόμενος εἰς τοῦτον τὸν συναγελα-
σμὸν καὶ συμφυρμὸν ἁγίου καὶ βεβήλου καὶ
πάσης αἱρετικῆς πλάνης, ὁ Νεοημερολογίτης
εὐλαβὴς Ἀρχιμανδρίτης π. Σαράντης Σαρά-
ντος ὁρθώτατα ἔγραψε:

«Ἄπὸ τὸ πολυσέλιδο ἔντυπο πρόγραμμα
προσευχῶν (Worship Book) τοῦ συνεδρίου τοῦ
ΠΣΕ ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους
ποὺ εἶχαν διαπίστευση - ἄδεια δηλαδὴ τοῦ
συμβουλίου νὰ τὸ καλύπτουν - καὶ ἀπὸ σχε-
τικὲς φωτογραφίες στὴν ἴστοσελίδα τοῦ Συ-
νεδρίου, φαίνονται οἱ πολλὲς πρωϊνὲς καὶ
ἀπογευματινὲς προσευχές (τραγούδια) στὶς
ὅποιες μετεῖχαν καὶ οἱ ὁρθόδοξοι. Οἱ Ἑλλη-
νες οίκουμενιστὲς ἐφήρμοσαν ἐπίσημα τὴν
λειτουργικὴ τους ἀναγεωτικὴ μετανεωτερικὴ
ἀσέβεια ἀναμειγνύοντας τροπάρια τῆς
ἀγίας Ὁρθοδοξίας μας μὲ τραγουδάκια κο-
σμικο-προτεσταντικὰ μαζὶ μὲ Μυστικὲς
εὐχές, ὅπως· “ἔλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις

ἡμῶν...”, ρίπτοντας τοὺς μυστικοὺς μαργα-
ρίτες τῆς θείας Λατρείας μας στούς... ἀβά-
πτιστους αἱρετικούς.

Ἡ φευδο-λειτουργικὴ χοήση τῶν θεο-
πνεύστων ὅμνων “Χριστὸς ἀνέστη”, “Φῶς
ἴλαρόν” καὶ “Τὸν Σταυρόν Σου προσκυ-
νοῦμεν Δέσποτα” (τὸ τελευταῖο ἀπὸ ρωσικὴ
χορωδία), ή ἀνάγνωση πρὸ τῆς μελέτης τῆς
Ἄγιας Γραφῆς τῆς μυστικῆς εὐχῆς ποὺ ὁ ἵε-
ρεὺς διαβάζει πρὸ τοῦ Εὐαγγελίου (“ἔλλαμ-
ψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν...”), **ἔδωσε στοὺς**
αἱρετικοὺς τὴν ἐντύπωση ὅτι τὰ τροπάρια
**αὐτὰ καὶ οἱ εὐχὲς τῆς Ὁρθοδοξοῦ Ἐκκλη-
σίας εἶναι παρόμοια μὲ τὰ δικά τους τρα-
γούδια καὶ τὶς προσευχές τους· καὶ ὅτι μπο-
ροῦν νὰ ἐνταχθοῦν σὲ ὅποιαδήποτε πλαί-
σια προσευχῆς.** Οἱ συμπροσευχές γενικῶς
δὲν ἐπέτρεψαν στοὺς πλανεμένους ἀδελφοὺς
νὰ προβληματιστοῦν σχετικὰ μὲ τὴν κατοχὴ⁸⁾
τῆς Ἀλήθειας. Πολὺ περισσότερο τὶς προτε-
σταντικὲς ὅμάδες ποὺ ἀποδέχονται τὴν
ἀρσενοκοιτία, τὸ λεσβιανισμό, τὶς παπαδίνες
καὶ ἐπισκοπίνες, τὶς ἐνίσχυσε στὴν πλάνη
τους τὸ γεγονός τῆς πλήρους ἀποδοχῆς
τους καὶ τῆς ἀνοχῆς ἐκ μέρους τῶν ὁρθοδό-
ξων στὸ νὰ ἀκούουν μηνύματα καὶ διδα-
σκαλίες ἀπὸ τὶς παπαδίνες τους καὶ νὰ
ἀποδέχονται τὴν διεύθυνση τῶν ἐργασιῶν
τοῦ Συνεδρίου ἀπὸ μία προτεστάντισσα!

Ἡ τέλεση τῆς Ἱερᾶς Ἀκολουθίας τῆς
Ἀρτοκλασίας ἀπὸ ὁρθόδοξο ἱερέα, ἡ τέλεση
τοῦ Εὐχελαίου τῇ παρουσίᾳ ἐτεροδόξων καὶ
ἡ παράλληλη τελετὴ “καθαγιασμοῦ” ἐλαίου
ἀπὸ τοὺς προτεστάντες, ἡ χρίση μὲ ἔλαιο ποὺ

7) ὁ ὄρος «ὅλιστικός», «ὅλισμός» κ.λ.π. εἶναι κα-
θαρὰ νεοεποχήτικος-ἀποκρυφιστικός καὶ παραπέμπει
εἰς τὸν πανθεῖσμόν! πρβλ. «Ἐγκυλοπαιδικὸ Λεξικὸ
Θρησκειῶν καὶ Αἱρέσεων» ὡς ἄνω, σελ. 389-391 καὶ
697-699.

Στιγμιότυπον ἀπὸ
μίαν «θεραπευτικήν
ἀκολουθίαν»
τῶν Πεντηκοστιανῶν,
ὅπου εἰς τὸ βάθος
διακρίνονται
καὶ «ὁρθόδοξοι»
ρασσοφόροι.

ἐπὶ τοῦτο ἔφεραν στὸ Συνέδριο ἀπὸ τὴν Παναγία τῆς Τήνου, δημιούργησαν στοὺς προτεστάντες τὴν αἴσθηση ὅτι ὅλα τὰ τελούμενα εἶναι παρόμοια καὶ ἐξ Ἰσού ἀποδεκτά.

Ὑπῆρξαν καὶ κάποιες εἰσηγήσεις προτεσταντῶν, ποὺ ἀναφέρονταν στὴ βοήθεια ποὺ μποροῦν νὰ προσφέρουν οἱ «εἰδικοὶ ἐπιστήμονες», ψυχίατροι, ψυχοθεραπευτές, ψυχολόγοι, κοινωνικοὶ λειτουργοί, σύμβουλοι γάμου κλπ. σὲ κρίσιμες καμπές καὶ σὲ δράση καταστάσεις τῆς ζωῆς, παρακάμπτοντας τὸ ἴερὸ ποιμαντικὸ λειτουργημα τῆς ἐξομολογήσεως, τοῦ ὅποιου τὴ λυτρωτικὴ δράση φυσικὰ ἀγνοοῦν οἱ ἄμοιροι Προτεστάντες. Ἀκρος συγκινητικὴ ἦταν ἡ εἰσήγηση μιᾶς προτεστάντισσας κυρίας, ποὺ περιγράφει τὴν ἐμπιστοσύνη της στὴν ἐκκλησία της. Ὁ πάστοράς της ὅμως μὴ ἔχοντας καὶ ὁ ἴδιος ἐμπιστοσύνη στὴ δύναμη τῆς θείας Χάριτος τὴν παρέπεμψε στοὺς εἰδικοὺς ἐπιστήμονες, οἱ ὅποιοι ποτὲ δὲν κατάφεραν νὰ θεραπεύσουν τὸ δύσκολο, ταλαίπωρο ἀλκοολικὸ σύζυγο της, ἀπὸ τὸν ὅποιο τελικὰ διεξεύχθη κρατώντας ὑπὸ τὴν προστασία της τὰ παιδιά της.

Τέτοια παραδείγματα πολὺ τὰ ζηλεύουν καὶ κάποιοι δικοί μας οίκουμενιστές, αὐτοπαροπλιζόμενοι καὶ αὐτοεγκλωβιζόμενοι στὰ ἐνδοκοσμικὰ οὐμανιστικὰ μηνύματα σὰν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Π.Σ.Ε., ἀνταλλάσσοντας τὴ θεία Χάρη τῆς ἴερᾶς ἐξομολογήσεως μὲ τὴν παραπομπὴ τῶν πιστῶν στοὺς φρούδιστές «εἰδικοὺς ἐπιστήμονες».⁸⁾

ζ) ΚΑΙ... ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΣ!

Πολὺ μελάνι καὶ κόπον ἔχουν σπαταλήσει καὶ πάλιν οἱ Νεοημερολογίται ἐν Ἑλλάδι κατὰ τῆς ἵνδουϊστικῆς πρακτικῆς τοῦ διαλογισμοῦ, τὸν ὅποιον οἱ διάφοροι συγκριτισταὶ Οίκουμενισταὶ καὶ Νεοεποχίται συγκρίνουν καὶ παραβάλλουν μὲ τὸν Ὁρθοδόξους τρόπους προσευχῆς. Πλήν, ὅπως οἱ ἴδιοι οἱ Νεοημερολογίται προβάλλουν (ώς π.χ. ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος εἰς τὸ βιβλίον του «διαλογισμὸς ἢ προσευχὴ»), διαλογισμὸς συνδέεται μὲ τὴν πανθρησκεία, ὁδηγεῖ εἰς βαθείας ψυχικὰς διαταραχὰς καὶ εὑρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν δαιμονικῶν δυνάμεων.

Ίδου, ὅμως, ὅπου ἥλθε καὶ ἡ ὥρα τῆς ἀμνηστεύσεως καὶ ἀποδοχῆς καὶ τοῦ διαλογισμοῦ ὑφ' ὅλων τῶν συνέδρων τοῦ Π.Σ.Ε.! Τοῦτο ἦτο δὲ φυσικόν, καθότι πλείσται νεοφανεῖς αἱρέσεις ἀποδέχονται τὸν διαλογισμόν, ὅπότε ἄπαντα τὰ μέλη τοῦ Π.Σ.Ε., πλέοντα μακαρίως εἰς τὸν ἄνευ ὁρίων Οίκουμενιστικὸν ὄχετόν, ἔπρεπε νὰ τὸν ἀσπασθοῦν καὶ αὐτόν!

Κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συνέδριον προεβλήθη κάποιο δρώμενο-εἰσήγηση-προσευχή-μέθοδος, μὲ θέμα τὸν διαλογισμό!

Ὦς ἐπὶ παραδείγματι, τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν ἡμέραν ἡ «αἰδεσιμωτάτη» Ίέρεια Hilda Lind ἐπαρουσίασε ἔνα θέαμα «διαλογισμοῦ καὶ προσευχῆς, ὡς πνευματικῆς καθοδηγήσεως: μία μελέτη στὴν πνευματικὴ καθοδήγηση, χρησιμοποιώντας διαλογισμὸ καὶ ἐσωτερικὴ προσευχὴ μὲ τὰ «μαργαριτάρια τῆς ζωῆς» (κομπολότι μὲ 18 χάντρες)!!

8) βλ. «Ὀρθόδοξος Τύπος», φ. 1601, σελ. 5, ἄρθρον: «Τὸ μέγα ἔγκλημα».

Τί είναι αύτό πάλιν; Θά διερωτηθεῖτε όπωσδήποτε, ἀγαπητοί ὀδελφοί! Ίδου ή ἐξήγησις διὰ χειρὸς πάλιν τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Σαράντου:

«...Θὰ πρέπει νὰ δεῖτε, ἰδίοις ὅμμασι, καὶ ἔνα ἀγιοτικὸν ντοκουμέντο ποὺ λάβαμε ἀπὸ τὸ Συνέδριο τοῦ ΠΣΕ. Εἶναι οἱ “ἱερὲς Πέρολες τῆς Ζωῆς”. Σὲ δύο Συνάξεις μιὰ ἱέρεια παρουσίασε στοὺς νέους τὶς ἐνεργειακὲς ἴδιότητες ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὶς Πέρολες. Θὰ μοῦ πεῖτε: Δὲν ντρέπεσαι νὰ μᾶς εὔτελίζεις τὴν παροῦσα ἐκδήλωση μὲ αὐτὲς τὶς δαιμονοανοησίες; Ὁμως, αὐτὲς οἱ Πέρολες μᾶς δίνουν τὴν χαριστικὴν βολὴν, γιὰ νὰ μὴ ἔχουμε πιὰ καμιὰ ἐκτίμηση στὸ ἔργο τοῦ Συνεδρίου τοῦ ΠΣΕ, ἀφοῦ ἀκόμα καὶ ὁ διαλογισμὸς προπαγανδίστηκε ἐκεῖ μέσα, στὸ αὐστηρὰ κλειστὸ καὶ ἀστυνομοκρατούμενο Συνέδριο.

“Ἐνας προτεστάντης Σουηδός ἐπίσκοπος, ὁ Martin Lönnapebo, ἐμπνεύστηκε αὐτὸ τὸ τρόπο ἐσωτερισμοῦ καὶ διαλογισμοῦ, ἀφοῦ ὄμολογεῖ ὅτι, ὡς προτεστάντες ἀντιδραστικοὶ σὲ κάθε παραδοσιακὸ θρησκευτισμὸ ἔχουν ἀπορρίψει ὅλα τὰ ἀπτά, συγκεκριμένα βοηθήματα ὑποτίθεται προσευχῆς, στὴν πράξη δῶμας διαλογισμοῦ. Ἀλλωστε, δὲν είναι τυχαίο ὅτι οἱ Πέρολες τῆς ζωῆς κατασκευάζονται στὴν Ἰνδία. Ἀπὸ τὶς ὁδηγίες χρήσης τοῦ βιβλίου διαβάζουμε:

“Οταν τὰ δάχτυλά σου ἀγγίζουν τὰ μαργαριτάρια” καὶ ἐννοεῖ τὶς Πέρολες τῆς ζωῆς, “ὅ σφυγμὸς καὶ ἡ ἀναπνοή σου μπορεῖ νὰ ἐπιβραδύνονται. Οταν κοιτάζεις τὰ μαργαριτάρια διεκδικεῖς λίγο χρόνο γιὰ τὸν ἔαυτό σου. Αὐτὸ μπορεῖ νὰ σὲ βοηθήσει νὰ βρεῖς τὸν ἔαυτό σου, νὰ βρεῖς τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, νὰ βρεῖς τὸ Θεό”.

Αὐτὸ δὲν είναι διαλογισμός, αὐτὸ δὲν είναι Γιόγκα;

Θαυμάστε ὅλες τὶς πλευρὲς τοῦ Συμβουλίου τοῦ ΠΣΕ, τὸ παρὸν διαλογιστικὸ πόνημα καὶ ἀκόμη περισσότερο θαυμάστε τὴν χαύνωση τῶν Ὁρθοδόξων συνέδρων, ποὺ ἔχαφταν τὰ ὑποπροϊόντα τοῦ Δυτικοευρωθρησκευτισμοῦ τοῦ ΠΣΕ χωρὶς καμιὰ ἀντιδραση. Αὐτὸ τὸ ἰσοπεδωτικὸ κλῖμα κυριάρχησε στὸ Συνέδριο, ἀφοῦ ὅπως ἐκ τῶν πραγμάτων διαπιστώνεται, ἡ συνεχῆς ἐπιτήρηση τοῦ Συνεδρίου τοῦ ΠΣΕ ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα ὑπνωσε τοὺς ὄρθοδόξους μὲ τὸ ἀναισθητικὸ τῆς κοσμοευγένειας, τῆς κοσμο-

‘Ο Οἰκουμενιστὴς Ἐπίσκοπος Θερμοπυλῶν Ιωάννης ἐν μέσῳ αἱρετικῶν συμπροσευχόμενος. καταλαγῆς καὶ τῆς δαιμονοσυμφιλίωσης.’⁹

Ἄφήνομεν ἀσχολίαστα τὰ ὄρθιάτατα λόγια τοῦ Νεοημερολογίτου Ἀρχιμανδρίτου, παραθέτοντας ἐν συνεχείᾳ ἐνα ἀκόμη δεῖγμα τῆς διαλογιστικῆς προκοπῆς τῶν συνέδρων, ὅπως ὁ Ἰδιος καὶ πάλιν περιγράφει ὀδυρώμενος:

«‘Ο συμφυρόμος τοὺς (σ.σ. τῶν Προτεσταντῶν) μὲ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους ἀντιπροσώπους κατὰ τὴ «μελέτη» τῆς Ἅγιας Γραφῆς, καὶ ἡ ἀποδοχὴ ἐκ μέρους τῶν Ὁρθοδόξων τῆς μεθόδου μελέτης, στέρησε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τοὺς ἐτεροδόξους ἀπὸ τὴν εὐκαιρία νὰ ἀκούσουν λόγο Ὁρθοδόξιας. Κάθε ἐλεύθερος ἀνθρωπος ἀνατριαχιάζει, ἀν διαβάσει τὶς εἰδικὲς ὁδηγίες ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὅποιων ἔγινε αὐτὴ ἡ μελέτη: ‘Ἐνας σὲ κάθε Homo group (κλειστὸ κύκλῳ μελέτης Ἅγιας Γραφῆς) διάβαζε κάποιους στίχους τῆς Ἅγιας Γραφῆς, ἀκολουθοῦσε κάποια περίοδος διαλογισμοῦ - στοχασμοῦ, καὶ στὴ συνέχεια καθένας ἔλεγε δυνατὰ μιὰ λέξη ἢ φράση ποὺ τὸν ἐντυπωσίασε, ποὺ τὸν “χτύπησε” ξαφνικά! Ἡ διαδικασία ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς φορές. Οἱ ὁδηγίες λένε καὶ ξαναλένε: “No explanation is necessary. Comments are not advisable... This is a time for listening, not for discussion or debate... It is important not to start a debate on what people share”· δηλαδή: ‘Δὲν χρειάζονται ἐξηγήσεις. Σχόλια δὲν συνιστῶνται... Εἶναι ὥρα γιὰ νὰ ἀκοῦμε, ὅχι γιὰ συζήτηση ἢ ἀντιπαράθεση... Εἶναι σημαντικὸ νὰ μὴ ἀρχίσει διάλογος πάνω σὲ ὅ,τι χωρίζει τοὺς ἀνθρώπους’!

Γιὰ ποιὰ “μαρτυρία” πρὸς τοὺς ἐτεροδόξους τολμοῦν νὰ μιλοῦν οἱ «‘Ορθόδοξοι» οἰκουμενιστές,’¹⁰

I.I.

Συνεχίζεται

9) αὐτόθι. — 10) αὐτόθι.

‘Η μνήμη προδοτικῆς ἐπετείου, ἀφορμή διά ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΕΝ ΡΩΜΗ ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΙΡΕΣΙΑΡΧΟΥ ΠΑΠΑ

Ζ’ Μέρος γράφει ὁ Συνοδικός

Ι) ΤΟ «ΕΠΕΤΕΙΑΚΟΝ» ΣΥΛΛΕΙΤΟΥΡΓΟΝ ΤΟΥ 2004

Τὸ πρῶτον συλλείτουργον μεταξὺ τοῦ αἱρετικοῦ Πάπα Ρώμης καὶ τοῦ «Ορθοδόξου» Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως μετὰ ἀπὸ περισσότερα ἀπὸ πεντακόσια ἔτη, ἐγένετο ἐπὶ Πατριάρχου Δημητρίου τὸ 1987. Τὸ δεύτερον ἐπὶ Βαρθολομαίου τὸ 1995, τὸ δὲ τρίτον πέρυσι, ἐπ’ εὐκαιρίᾳ τῆς 40ῆς ἐπετείου τῆς παναθέσμου καὶ ἀκύρου ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1964.

Μερικοὶ λέγουν ὅτι πρῶτον συλλείτουργον ἦτο τὸ τοῦ Ἀθηναγόρου κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1967 εἰς Ρώμην. Ἐκεῖνο ὅμως δὲν ἦτο συλλείτουργον, δὲν ἐτελέσθη δηλαδὴ λειτουργία ὀλοκληρωμένη. «Στὴν πραγματικότητα ἦταν σύνοψη τῆς Θείας Λειτουργίας, χωρὶς τὴν προσκομιδὴ, τὸν καθαγιασμὸν καὶ τὴν κοινωνία. Περίπου μία λειτουργία τῶν “προηγιασμένων”, χωρὶς τὸ εὐχαριστιακὸν κέντρο».¹

Ἀνεγνώσθησαν φαλμοί, ἐφάλησαν Παπικὰ ἄσματα, ἀνεγνώσθησαν Ἀποστολικὴ καὶ Εὐαγγελικὴ περικοπή, ἔπειτα αἰτήσεις, ὁ χερουβικὸς ὄμνος, αὐτοσχέδιαι προσευχαὶ τοῦ Πάπα, τὸ «Πάτερ ἡμῶν» καὶ ἔγιναν προσφωνήσεις.² Ταῦτα μόνον, καὶ οὐδὲν ἔτερον.

Ἄντιθέτως, τόσον τὸ 1987 ὁ κ. Δημήτριος, ὅσον καὶ τὸ 1995 καὶ 2004 ὁ κ. Βαρθολομαίος συμμετεῖχαν εἰς μίαν ὀλοκληρωμένην Παπικὴν λειτουργίαν, συνελειτούργησαν κυριολεκτικῶς καὶ οἱ δύο ὡσαύτως, ὡς ὄμόδοξοι Ἱεράρχαι, κατὰ πάντα μὲν εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς Παπικῆς φευδολειτουργίας, μερικῶς δὲ κατὰ τὸ δεύτερον, ἐφόσον εἰς ὅ, τι ἀφορᾶ τὰ «μυστήρια» δὲν ἔγινε σύμπραξις.

“Οπως ὅλοι εἴδαμεν εἰς τὰς τηλεοράσεις καὶ

ὅ ἡμερήσιος Τύπος μερικῶς περιέγραψε, ὁ μὲν κ. Βαρθολομαῖος ἐφόρει Ἀρχιερατικὸν μανδύα, ὁ δὲ διάκονός του πλήρη διακονικὴν στολὴν. Βαρθολομαῖος καὶ Πάπας ηὐλόγησαν δόμοῦ τὸ πλῆθος, ἐνῶ ὁ πρῶτος ηὐλόγησε μόνος τὸ θυμίαμα. Ὁ παπικὸς διάκονος ἐφερε τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὸν κ. Βαρθολομαῖον, ἐνῶ ὁ φευδορθόδοξος εἰς τὸν Πάπαν, κατόπιν δὲ ἀμφότεροι οἱ διάκονοι ἀνέγνωσαν τὸ Εὐαγγέλιον, εἰς Ἑλληνικὰ ὁ εἷς, εἰς Λατινικὰ δὲ ἔτερος.

Βαρθολομαῖος καὶ Πάπας ἔδωσαν «λειτουργικὸν ἀσπασμόν», ἐνῶ ἀνέγνωσαν ἐπίσης τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἀνευ τοῦ Filioque δόμοῦ ταυτοχρόνως, ἐπ’ ἀποδείξει δι’ ἄλλην μίαν φορὰν τοῦ ἀμιμήτου χαμαιλεοντισμοῦ τοῦ Πάπα, τοῦ μὴ σεβομένου οὐδὲ τὴν ίδιαν του «όμολογίαν», καὶ νομίζοντος ὅτι δύναται νὰ τὴν ἀλλάξῃ κατὰ τὸν καιρούς, τὰς περιστάσεις καὶ τὸν συμπαρόντας!

Καὶ βεβαίως, καθ’ ὅλην τὴν φευδολειτουργίαν ἀμφότεροι ἐκάθηντο ἐπὶ ίδιων ἀκριβῶς θρόνων, εἰς τὸν τόπον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἅγιου Πέτρου ὅπου ὁ Πάπας κατὰ τὸ τυπικόν του κάθηται εἰς τὰς τελετὰς καὶ λειτουργίας. Σημειωτέον δέ, ὅτι ἡ συγκαθεδρία αὕτη πρῶτον ἐγένετο εἰς τὴν συμπροσευχὴν Ἀθηναγόρου καὶ (τότε) Πάπα Παύλου ΣΤ’ τὸ 1967, καὶ ἀληθῶς ἐπροκάλεσεν ἔκπληξιν τινα εἰς τὸν Παπικούς, οἱ ὅποιοι ὁπωσδήποτε ἥσαν συνηθισμένοι εἰς τὴν ἐν παντὶ ἀπόλυτον ἔξουσίαν τοῦ «ἀλαθήτου Πάπα», οὐδέποτε ίδόντες ἔτερον ἰσούφη καὶ ἰσότιμον θρόνον ἀκριβῶς δίπλα τοῦ Παπικοῦ θρόνου!³

Σήμερον πλέον, ἀπαντες οἱ σοβαροὶ Νεοοημερολογίται συμφωνοῦν, ὅτι αὐτὰ τὰ τελεσθέντα ἀποτελοῦν συλλειτουργίαν, ἔστω καὶ κατὰ τὸ α’ μέρος τῆς λειτουργίας, παρ’ ὅλας τὰς παλαιοτέρας (ἐπὶ Δημητρίου) ἀντιρρήσεις καὶ δικαιολογίας των.

1) βλ. «Ἐιρηνοποιοί», σελ. 207.

2) βλ. αὐτόθι, καὶ «Φιλήματα Ἰούδα», σελ. 26.

3) βλ. «Ορθοδοξία καὶ Παπισμός», τόμος β’, σελ. 413-414,

Έκτος ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους Οἰκουμενιστικὰς δηλώσεις τῶν δύο ἡγετῶν (περὶ δύο πνευμόνων τῆς Ἐκκλησίας εἰς Ἀνατολὴν καὶ Δύσην, ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν κ.λ.π.) κατὰ τὴν περουσινήν των συνάντησιν, ἔξεχουσαν θέσιν διὰ τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἰστορίαν κατέχει ἡ «κοινὴ δήλωσίς» των, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει ἀναντίρρητα τὸ προλεχθέν, ὅτι οἱ Οἰκουμενισταὶ ὅχι μόνον ὀραματίζονται, ἀλλὰ καὶ ἐφαρμόζουν πλέον μίαν ὄντως νέας ἐποχῆς, νέου τύπου ἔνωσιν. “Ἐνωσιν ἡ ὁποία δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ διῆσταμένα μέρη συμφωνίαν ἐπὶ κάποιων βασικῶν θεμάτων Πίστεως, ὡς μέχρι τώρα ἐγνωρίζαμεν ὅτι πραγματοποιοῦνται αἱ ἑνώσεις, ἀλλὰ ἑνωσιν ἔξωτερικὴν καὶ λεκτικὴν, ὅπου ἔκαστος συνεχίζει νὰ πιστεύῃ διὰ τι πιστεύῃ -ἔστω καὶ ὃν εἶναι ἀντίθετον τοῦ ἄλλου- μὲ τὴν ἀντίθετον πεποίθησιν, ὅτι καὶ ἡ «έτεροτητα» ἡ «διαφορετικότητα» τῆς πίστεως τοῦ ἄλλου, εἶναι καὶ αὐτὴ ἔνα μέρος τῆς ὀλοκληρωμένης καὶ διασπασμένης ἀληθείας!

Αύτὸς εἶναι τὸ κέντρον, ἡ βάσις τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ σαθροῦ καὶ ἀντιχρίστου οἰκοδομήματος, τὸ ὁποῖον εὐθέως κατεδαφίζεται ἀνελεημόνως ἐκ τῆς θεοπνεύστου Ἀποστολικῆς διδαχῆς:

«Μὴ γίνεσθε ἔτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· τίς γάρ μετοχὴ δικαιοισύνη καὶ ἀνομία; Τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος; Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; Ή τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου; Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; Γύμεῖς γάρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζῶντος, καθὼς εἴπεν ὁ Θεὸς· ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός. Διὸ ἔξελθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος, καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἀπτεσθε, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς, καὶ ἔσομαι ὑμῖν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθε μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κύριος παντοκράτωρ».⁴

Ἐὰν ὄντως εἶναι ἀποδεκταὶ καὶ νόμιμαι αἱ αἵρεσεις, τότε ἀπλούστατα, διὰ ποιὸν λόγον τόσοι Ἅγιοι καὶ Ἱεράρχαι καὶ ὅμολογηταὶ εἰς ὅλον τὸν βίον των ἐπολέμουν τὰς αἵρεσεις ἔως αἷματος καὶ θανάτου, ἀγωνιζόμενοι πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως; Μήπως ἥσαν ἀμαθεῖς ἢ ἀφελεῖς ἢ πλανεμένοι; Ἀσφαλῶς ὅχι.

4) Β' Κορ. ζ', 14-18, πρβλ. καὶ μετ' Ἀποστολικὸν Κανόνα, ὅπου ὁ Ἰδιος ὁ Ἱ. Κανῶν χορηγιμοποιεῖ τὰ Ἰδια λόγια πρὸς ἀποβολὴν τῆς μεθ' αἵρετικῶν ἐπικοινωνίας.

ΙΑ') Η «ΚΟΙΝΗ ΔΗΛΩΣΙΣ» ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑ

Ἄς ἵδωμεν ὅμως μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα ταύτης τῆς «κοινῆς δηλώσεως», τὰ ὅποια προδίδουν τὴν ἐν τῇ διαστάσει παράδοξον ἐνωσιν Οἰκουμενιστικῶν προτύπων.

Ἄρχιζουσα ἡ δήλωσις μὲ τὸ κάπως ἄσχετον Ἀποστολικὸν χωρίον Α' Κορ. ις', 13-14 («γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε, πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω»), εὐθὺς ἀμέσως δηλώνουν ἐνωμένοι ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ!

«Ἐν τῷ πνεύματι τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ καὶ τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, ὅπερ ἐνώνει ἡμᾶς, εὐχαριστοῦμε τῷ Θεῷ διὰ τὴν δωρεὰν ταύτην τῆς νέας συναντήσεως ἡμῶν, τῆς λαμβανούσης χώραν ἐπὶ τῇ ἔορτῇ τῶν Ἅγιων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου⁵, καὶ μαρτυρούσης τὴν μόνιμον βούλησιν ἡμῶν νὰ συνέχισωμεν πρὸς τὴν πλήρη μεταξὺ ἡμῶν κοινωνίαν ἐν Χριστῷ.»

Ἐπειτα ἀναφερόμενοι εἰς τὴν πρὸ 40 ἑτῶν πρώτην ἐν Ἱεροσολύμοις συνάντησιν Ἀθηναγόρου καὶ Πάπα, τονίζουν:

«Ἐνότης καὶ εἰρήνη! Ή ἐκ τῆς ἴστορικῆς ἐκείνης συναντήσεως γεννηθεῖσα ἐλπὶς ἔχει φωτίσει τὴν πορείαν τῶν τελευταίων αὐτῶν δεκαετιῶν.»

Μετέπειτα γράφουν:

«Ἐγώπιον ἐνὸς κόσμου ὅστις ὑποφέρει ἐκ τῶν πάσης φύσεως διαιρέσεων καὶ ἀνιστοήτων, ἡ σημερινὴ συνάντησης ἡμῶν ἐπιθυμεῖ ὅπως κατὰ τρόπον συγκεκριμένον καὶ δυναμικὸν ἐπισημάνη τὴν σπουδαιότετα τοῦ γεγονότος, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ καὶ αἱ Ἐκκλησίαι ζῶσι ἐν εἰρήνῃ καὶ ἀρμονίᾳ μεταξὺ ἀλλήλων, ἐπὶ συνεπεῖ ἐπιβεβαιώσει τοῦ Εὐαγγελικοῦ μηνύματος κατὰ τρόπον πιστότερον καὶ πειστικώτερον.»

Φανερὰ τὰ μηνύματα περὶ ἐνότητός τους εἰς τὰ ἀνωτέρω ἀποσπάσματα.

Ἡ «κοινὴ δήλωσίς» ἐπίσης ἔδωσε τὴν ἐντολὴν τῆς «ἐπανεργοποιήσεως τὸ ταχύτερον δυνατόν» τοῦ διαλόγου μεταξὺ Πα-

5) Ιδοὺ καὶ ἡ σημασία τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου: ἡ τοιαύτη δυνατότης συνεορτασμοῦ μετὰ τῶν αἵρετικῶν, συμφώνων μὲ τὸ προταθὲν πρῶτον (ἐκ τῶν ἔνδεκα συνολικῶν) βῆμα τῆς γνωστῆς Οἰκουμενιστικῆς Ἐγκυλίου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινούπολεως τοῦ 1920 «πρὸς πάσας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ κόσμου».

πικῶν καὶ φευδορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν. Καθότι μία βασικὴ σκοπιμότης τοῦ Πατριαρχικοῦ ταξιδίου καὶ συλλειτουργοῦ ἦτο καὶ ἡ ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Πάπα αὐταρχικὴ ἐπιβολὴ τῆς συνεχίσεως τοῦ διαλόγου, ὁ ὅποιος εἶχε διακοπεῖ λόγῳ τῶν Οὐνιτικῶν δραστηριοτήτων καὶ τῆς ἀνυποχωρήτου ἐμμονῆς τῶν Παπικῶν εἰς ὁρισμένας θέσεις.

Όντως, ἥδη ἐπανασυστάθησαν αἱ ἑκατέρωθεν ἐπιτροπαί, κατόπιν τῆς «ἄνωθεν ἐντολῆς» αὐτῆς.⁶ Πλὴν προξενεῖ ἀπορίαιν ἡ ὑποκρισία τῶν ἔξ Όρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, πῶς παριστάνουν τοὺς ἀντι-ουνίτες, ἐνῶ ἀπὸ τὴν ἄλλην οἱ ἴδιοι ἔχουν ἔξελιχθεὶ εἰς ἰδιομόρφους Οὐνίτες (ἐφόσον ἀποδέχονται τοὺς Παπικοὺς ως κανονικὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Πάπαν ως «Ἄγιωτατον» καὶ «πρῶτον ἐν τῇ τάξει ἐν τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ»!!⁷), ἐνῶ ἐπίσης ἀδιαμαρτύρητα συμπροσεύχονται καὶ συνευωχοῦνται μετὰ Οὐνιτῶν, ώς π.χ. προσφάτως εἰς τὴν κηδείαν τοῦ Πάπα, καὶ εἰς τὸ Ἀρχιεπισκοπικὸν Μέγαρον κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Πάπα ἐν Ἑλλάδι.

Καὶ πρέπει νὰ ἐπισημανθῇ, ὅτι αἱ προθέσεις τῶν φευδορθοδόξων εἰς τοὺς διαλόγους αὐτοὺς γίνονται αὐταποδείκτως φανεραί, καὶ μόνον ἐκ τῶν Προέδρων τῶν ἐπιτροπῶν διαλόγου ποὺ οἱ ἴδιοι θέτουν. Εἰς τὴν νεοσυσταθεῖσαν ἐπιτροπὴν Πρόεδρος ἐτέθη... ὁ Περγάμου Ἰωάννης Ζιζιούλας, πασίγνωστος διὰ τὰ φιλοπαπικά του φρονήματα!... Εἴναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ὀρθόδοξον ἀποτέλεσμα ἀπὸ τοιαύτην ἐπιτροπήν;

IB') ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΝ ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΡΑΞΕΙ

Μὲ μηνύματα καὶ δηλώσεις ως τὴν ἀνωτέρω οἱ Οἰκουμενισταὶ διακηρύσσουν εὐκαίρως-ἀκαίρως τὴν νέου τύπου ἔνωσίν των, ἡ ὅποια βεβαίως καὶ ἐν τῇ πράξει -de facto- κηρύσσεται διὰ τῶν συμπροσευχῶν καὶ συλλειτουργιῶν των, περὶ τῆς ὅποιας καὶ ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ παρόντος πολλὰ εἴπαμε. Καὶ ἵσως αὕται ἐπιδροῦν πολὺ περισσότερον εἰς τοὺς ὄφθαλμοὺς τοῦ ἀπλοῦ καὶ ἀκαταρτίστου λαοῦ, καθότι -κατὰ τὴν παροιμίαν-

«μία φωτογραφία ἀξίζει ὅσο χίλιες λέξεις».

Όντως, παλαιότερα εἶχαμεν ἀναγνώσει εἰς τὸν Ἐκκλησιαστικὸν Τύπον διαμαρτυρίαν ἐξ Ιεροσολύμων -ὅπου ἀνέκαθεν ἡ αἵρετικὴ μανία ἐπιβούλευεται τὸ καθεστώς τῶν Ιερῶν Προσκυνημάτων⁸ πρὸς ὄφελός της- ἡ ὅποια ἔκοινοποιεὶ τὸ γεγονός, ὅτι Παπικοὶ πράκτορες περιφέρονται ἐπιδεικνύοντας εἰς Ὁρθοδόξους φωτογραφίας ἐκ τῆς συλλειτουργίας τῶν Παπῶν των μετὰ τῶν ἐκπεσόντων Πατριαρχῶν Κωνσταντινούπολεως, καὶ καλοῦν αὐτοὺς εἰς τοὺς Παπικοὺς ναούς, «ἔφόσον ἔχομεν πλέον ἐνωθεῖ, εἴμεθα ἐν, ώς καὶ αἱ φωτογραφίαι τῶν δύο ἡγετῶν ἀποδεικνύουν»!

Ὕπενθυμίζομεν καὶ πάλιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες οἱ ὅποιοι καταδικάζουν τὰς συμπροσευχὰς καὶ συλλειτουργίας μεθ' αἵρετικῶν, ώς καὶ οἱ ἐπίσημοι ἔξι γηταὶ αὐτῶν, σαφῶς δηλοποιοῦν ὅτι τοιαύται ἐνέργειαι ὑποδηλώνουν ἀντορθόδοξον ἔνωσιν. Οἱ Ιεροὶ αὐτοὶ Κανόνες εἰναι οἱ με', μες', ξε' καὶ ξή', οἱ ὅποιοι προστάσσουν νὰ ἀφορίζονται καὶ καθαιροῦνται ὅσοι συμπροσεύχονται μεθ' αἵρετικῶν, ἥ δέχονται τὰ «μυστήριά» των, ἥ ἐπιτρέπουν εἰς αὐτοὺς νὰ ἐνεργήσουν ὁ τιδήποτε ως Κληρικοί, ὅπερ φυσικὰ σημαίνει ὅτι δέχονται αὐτοὺς ως ὄντως ὄντας Κληρικούς.

Χαρακτηριστικώτερος εἶναι δὲ ὁ μεστός, τόσον εἰς τὴν διατύπωσίν του, ὃσον καὶ εἰς τὴν ἔρμηνείαν του. Εἴναι ὡφελιμώτατον νὰ τὸν ἐνθυμηθοῦμε πάλιν.

Ίδου ἡ διατύπωσίς του:

«Ἐπίσκοπον ἥ Πρεσβύτερον, αἵρετικῶν δεξαμένους Βάπτισμα ἥ θυσίαν, καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν. Τίς γὰρ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Ἡ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;»

Βλέπομεν ὅτι ὁ Ἀποστολικὸς Κανὼν χρησιμοποιεῖ ἐπὶ λέξει τὸ κλασσικὸν Παύλειον ἀπόσπασμα ποὺ καὶ ἡμεῖς ἀνωτέρω κατεθέσαμεν, πρὸς ἔλεγχον τῆς καὶ λογικῶς ἀποβλήτου, ἀντιθέου καὶ παραλόγου ἔνωσεως καὶ ἀλληλοπαραδοχῆς πιστοῦ καὶ ἀπίστου, ἐφόσον αὐτὴ ἀκριβῶς ἥ ἔνωσις προβάλλεται

8) Καὶ αὐτὸς εἶναι δὲ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ἔως καὶ σήμερον τὸ Πατριαρχεῖον Ιεροσολύμων εἶναι τὸ μόνον ἐκ τῶν παλαιφάτων Πατριαρχείων τὸ ὅποιον διαχρατεῖ τὸ Ὁρθόδοξον («παλαιόν») ἡμερολόγιον-έορτολόγιον, φοιβούμενο τὴν ἐκ τῆς παραδοχῆς τοῦ νέου Παπικὴν προπαγάνδα, ώς οἱ ἴδιοι οἱ Ιεροσολυμίται Πατριάρχαι ἔχοντας παλαιότερα διαμαρτυρθεῖ.

6) βλ. «Ὥρθοδοξος Τύπος», φ. 1610, σελ. 1.

7) βλ. «Ο.Π.Σ.» φ. 54, σελ. 231 καὶ «Φιλήματα Ιούδα», σελ. 53, 39 κ.λ.π.

καὶ ἐννοεῖται, ὅταν κάποιος ἐπικοινωνεῖ καθ' οἰονδήποτε τρόπον μὲ αἱρετικούς καὶ δέχεται ως ἴσχυρὰ τὰ μυστήριά τους.

Τοῦτο ἀκριβῶς τονίζει μετὰ τοῦ ὑπερφυοῦς ἔρμηνευτοῦ τῶν Ἱερῶν Κανόνων Ζωναρᾶ καὶ ὁ Ὅσιος Νικόδημος ἐν τῷ Ἱερῷ Πηδαλίῳ εἰς τὴν ἔρμηνεῖαν τοῦ Κανόνος αὐτοῦ:

«Οἱ ὄρθοδοξοὶ Χριστιανοὶ πρέπει νὰ ἀποστρέψουνται τοὺς αἱρετικούς, καὶ τὰς τῶν αἱρετικῶν τελετάς. Μᾶλλον δὲ αὐτοί, οἱ αἱρετικοὶ δηλαδή, πρέπει νὰ ἐλέγχουνται καὶ νὰ νουθετῶνται ἀπὸ τοὺς Ἐπισκόπους καὶ Πρεσβυτέρους, μῆπως ἥθελαν καταλάβουν καὶ ἐπιστρέψουν ἀπὸ τὴν πλάνην των. Διὰ τοῦτο ὁ παρὼν Κανὼν διορίζει ὅτι, ὅποιος Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἥθελεν ἀποδεχθῆ ὡς ὄρθον καὶ ἀληθινὸν τὸ βάπτισμα τῶν αἱρετικῶν, ἢ τὴν παρ' αὐτῶν προσαγομένην θυσίαν, ὁ τοιοῦτος προστάζομεν νὰ καθαιρεθῇ. Ἐπειδὴ ποίαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν διάβολον; Ἡ ποίαν μερίδα ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον; Διότι ἔκεινοι ὅποιοι δέχονται τὰ παρὰ τῶν αἱρετικῶν, ἢ τὰ φρονήματα ἔκείνων ἔχουσι καὶ αὐτοί, ἢ τὸ ὀλιγώτερον δὲν ἔχουσι προθυμίαν νὰ ἐλευθερώνουν αὐτοὺς ἀπὸ τὴν κακοδοξίαν των. Οἱ γάρ συνευδοκοῦντες εἰς τὰς ἔκείνων τελετάς, πῶς δύνανται νὰ ἐλέγχουν αὐτοὺς διὰ νὰ παραιτήσουν τὴν κακόδοξον καὶ πεπλανημένην τῶν αἱρεσιν;»⁹

Τίθεται, λοιπόν, τὸ ἔρωτημα: "Οντως, μὲ τοιαύτην συνείδησιν, δηλοποιήσεως τουτέστι τῆς de facto ἐνώσεως των, ἐνεργοῦν οἱ Οἰκουμενισταί;

Φυσικά, καὶ τοῦτο φανεροῦνται διαρκῶς καὶ ἀπὸ πρώτης στιγμῆς, ἥτοι ἀπὸ τοῦ Ἀθηναγόρου, ὁ ὅποιος ἥτο ὁ ἐξ «Ὀρθοδόξων» πρῶτος ποὺ ἐπροώθησε τοσοῦτον τὰς συμπροσευχὰς καὶ συναντήσεις μεθ' αἱρετικῶν, καὶ ἐδήλωνεν ἥδη ἀπὸ τοῦ 1967:

«Χριστιανοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καλούμεθα νῦν νὰ καλλιεργήσωμεν ἐν ἑαυτοῖς, ἡμεῖς εἰς τοὺς ἄλλους, τοὺς φίλους ἡμῶν, τοὺς γνωστοὺς καὶ ἀγνώστους, τὴν γλυκεῖαν ταύτην συνείδησιν καὶ ὅσῳ τὸ δυνατὸν ταχύτερον, δτι εἴμεθα ἀδελφοί, ἀνήκοντες εἰς τὴν αὐτὴν Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Ἐχω-

ρίσθημεν οὐχὶ διὰ Παπικῶν ἀποφάσεων ἢ Συνοδικῶν τοιούτων (σ.σ. βαβαΐ! Τῆς ἰστορικῆς παραχαράξεως τοῦ ἀσυγκρατήτου Οἰκουμενιστοῦ!), ἀλλ' ἐν τῇ πράξει (de facto), καὶ ἐν τῇ πράξει (de facto) θὰ ἐνωθῶμεν καὶ πάλιν, ὑπὸ τὴν δύναμιν μιᾶς γενικῆς ἐξεγέρσεως καὶ ἀπαιτήσεως τῶν Χριστιανικῶν λαῶν (σ.σ. πεπλανημένων ἥδη ἐκ τῶν Οἰκουμενιστῶν), λαμπράν τινα πρωῖαν τοῦ νέου ἔαρος τῆς Χριστιανοσύνης, τόσον ἀναμενόμενον ἀπὸ αἰώνων.»¹⁰

Ως ἐν παρόδῳ ἀναφερόμεθα καὶ εἰς τὰ δύο ἀκόμη σημαντικὰ γεγονότα τῆς Πατριαρχικῆς ἐν Ρώμῃ ἐπισκέψεως τοῦ 2005: τὴν Παπικήν «συγγνώμην» καὶ τὸν «δωρηθέντα» Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἅγιου Θεοδώρου. Ἡ μέν «συγγνώμη» τοῦ Πάπα διὰ τὴν ὀλέθριον «σταυροφορίαν» τοῦ 1204, ἐντάσσεται εἰς τὴν ἐν γένει Παπικὴν μόδαν ἀνεξόδων αἰτήσεων «συγγνώμης» τὰ τελευταῖα ἔτη, ἡ δοποίᾳ ἀποδεικνύει τὴν πονηρίαν τῆς Παπικῆς διπλωματίας πρὸς διαφήμισιν τῆς δῆθεν φιλανθρωπίας τοῦ Πάπα, ὁ ὅποιος κρυφίως χρηματοδοτεῖ ὅπλα, πολέμους, ἐμπόρια σαρκὸς καὶ «ἐθνικὰς ἐκκαθαρίσεις». Ἀν δοτῶς μετενόησε ὁ Πάπας, ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλους τοὺς ἀμύθητους θησαυροὺς ποὺ ἔκλεψε τότε, πολλοὶ ἐκ τῶν ὅποιων εἶναι γνωστὸν ποὺ βρίσκονται (π.χ. εἰς τὸν Ναὸν Ἅγ. Μάρκου Βενετίας). Πολλὰ ἀκίνδυνα καὶ ἀνώδυνα «συγγνώμη» ἔτοιμάζουν οἱ Πάπαι καὶ πολλὰς δωρεάς, ἀρκεῖ νὰ ἀναγνωρίζουν οἱ φευδορθόδοξοι τὴν ἔξουσίαν καὶ τὸ πρωτεῖον του, καὶ νὰ παραδίδουν ἑαυτοὺς ὅλοφύχως εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν ἔνωσιν, ὅπως πράγματι ποιοῦν! Εἰς αὐτὰ τὰ πλαίσια ἐντάσσεται καὶ ἡ «δωρεά»-«ἐπιστροφή» τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἅγ. Θεοδώρου, εἰς τὸ δοποίου τὰ ἴδιόρρυθμα ἐγκαίνια συμπαρίσταντο «ἰεροφορεμένοι» καὶ Καρδινάλιοι, οἱ δοποῖοι -καθὼς ἔδειξεν ἡ τηλεόρασις- συμμετεῖχαν καὶ εἰς ὅρισμένα σημεῖα, ὡς π.χ. εἰς τὸ «Μνήσθητι Κύριε» καὶ εἰς τὸ «Πάτερ ἡμῶν», ἐνῶ κατὰ καιροὺς μυστικῶς ἐδιάβαζαν, ἀγνωστον τί.

9) βλ. Ἱερὸν Πηδάλιον καὶ Γ. Ράλλη - Μ. Ποτλῆ «Σύνταγμα τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων», τόμος β', σελ. 61.

10) βλ. «Ὀρθοδόξια καὶ Παπισμός», τόμος β', σελ. 413-414, ὅπου μάλιστα ὁ π. Σπ. Μπιλάλης ἔκθέτει πῶς ἡ ἑνωτικὴ αὐτὴ τακτικὴ διεδόθη καὶ εἰς τοὺς Παπικοὺς ἀπὸ τότε.

Η ΔΙΠΛΗ ΠΙΣΤΙC

Είναι γνωστὸν εἰς τοὺς συνειδητοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὅτι τὸ θέμα τῆς ἀληθοῦς πίστεως εἶναι τὸ βασικότερον διὰ τὴν σωτηρίαν, καθ' ὅσον ἡ πίστις εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν εἶναι ὁ δρόμος πρὸς τὴν κοινωνίαν μαζί Του, καὶ τὴν θέωσιν

ὑπὸ Ἱερομονάχου Νικηφόρου Νάσσου

ποὺ εἶναι ὁ τελικὸς σκοπὸς καὶ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ὄρθὴ πίστις ἡ ὁποία συνδέεται στενότατα μὲ τὴν Ὁρθοδόξιαν, δηλαδὴ τὴν ὄρθην δόξαν καὶ δοξολογίαν τοῦ Θεοῦ, παρέχει εἰς τὸν ἀνθρωπὸν τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς σωτηρίας. Εἰς τὴν γλῶσσαν τῆς θεολογίας, πίστις σημαίνει τὴν θείαν ἀποκάλυψιν, τὴν αὐτοφανέρωσιν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν κόσμον. Ὁ ἄγνωστος καὶ ἀπρόσιτος Θεός, ἀποκαλύπτεται καὶ φανερώνεται εἰς τὸν ἀνθρωπὸν «πολυμελῶς καὶ πολυτρόπως» κατὰ τὴν ρῆσιν τοῦ Ἀποστόλου τῶν ἔθνῶν Παύλου, καὶ ἡ κορύφωσις αὐτῆς τῆς αὐτοφανερώσεως ὑπῆρξεν ἐν Χριστῷ μὲ τὴν σάρκωσιν τοῦ Θεοῦ Λόγου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀνθρωπὸς «δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν», καθὼς ὅμοιογοῦμεν εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως. Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς Πεντηκοστῆς, ἔχομεν τὴν ὑψίστην ἀγιοπνευματικὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ ἐμπειρίαν τοῦ ἀνθρώπου μέσα εἰς τὴν ἴστορίαν.

Ἡ πίστις, λοιπόν, εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὀδηγεῖ τὸν ἀνθρωπὸν εἰς τὸ νὰ γίνη κατὰ χάριν, ὅπει εἶναι ὁ Θεὸς κατὰ φύσιν, δηλαδὴ νὰ θεωθῇ. Βεβαίως διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τοῦτο, θὰ πρέπει ἡ «ἀντικειμενική» πίστις ποὺ προσεφέρθη ἀπὸ τὸν Θεὸν «ἄνωθεν», νὰ γίνῃ καὶ πίστις «ὑποκειμενική», δηλαδὴ νὰ ἀνταποκριθῇ ὁ ἀνθρωπὸς καὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἀποκαλυπτομένην ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐν Χριστῷ πίστιν. Καλεῖται, λοιπόν, ὁ ἀνθρωπὸς νὰ ἀποδεχθῇ τὴν πίστιν τὴν ὁποίαν προσέφερε φανερούμενος εἰς τὸν κόσμον ὁ Γίος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὴ ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν λυτρωτικὴν προσφορὰν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ «ὑποκειμενική» πίστις. Αὐτὴ ἡ πίστις εἰς τὴν πατερικὴν γραμματείαν νοεῖται διττῶς. Ὑπάρχουν δη-

λαδὴ δύο εἰδη πίστεως, ὅπως θεολογοῦν οἱ θεόπνευστοι πατέρες μας. Εἶναι ἡ πρώτη, «ἀπλή» πίστις, ἡ ὅπως ὀνομάζεται «πίστις ἐξ ἀκοῆς», καὶ δευτέρα, τελεία, ἡ «ἐνδιάθετος» πίστις, ἡ «ἐκ θεωρίας». Ἡ πρώτη ἐρμηνεύεται ως ἐμπιστοσύνη ὅπως θὰ ἴδωμεν, καὶ ἡ δευτέρα ως βεβαιότης, πιστοποίησις. Ἡ πρώτη, ἡ «ἀπλή» πίστις, γεννᾶται ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν, ἀπὸ τὸ κήρυγμα. Ἔξ' αὐτοῦ τὴν ὀνομαζει ὁ Ἀπ. Παῦλος «πίστιν ἐξ ἀκοῆς» (Ρωμ. ι', 17).

Ο Χριστὸς ἐκήρυξεν εἰς τὸν κόσμον τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν βασιλείαν του, τὴν ἄκτιστον καὶ αἰώνιον. Συνεπλήρωσε δὲ τὸ κήρυγμα μὲ τὰ θαύματά Του. Αὐτὰ τὰ θαύματα ἥταν ἡ ἐπιβεβαίωσις τῆς πίστεως, τῆς ἀληθείας τὴν ὁποίαν ἐκήρυξε. «Τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Πατρός μου, ταῦτα μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ», λέγει ὁ Κύριος εἰς τὸ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγέλιον (στ. ι', 25). Τὰ σημεῖα λοιπόν, εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀπέρριπταν αὐτὸν τὸν λόγον καὶ δὲν ἐδέχοντο τὸν Χριστὸν ως Θεόν (καὶ αὐτὸ συμβαίνει εἰς κάθε ἐποχήν), ἥσαν οἱ κακοπροαίρετοι, οἱ πεπωρωμένοι καὶ «ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ», ὅπως λέγει διὰ τοὺς Ἰουδαίους ὁ ἀγιος πρωτομάρτυς Στέφανος (Πράξ. ζ', 51). Τὸ σημαντικὸν εἶναι ὅτι οἱ «εὔσεβεῖς» καὶ «θεολογοῦντες» ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἥσαν οἱ πεπωρωμένοι καὶ ἀπερίτμητοι εἰς τὴν καρδίαν, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς τελῶνας καὶ πάσης φύσεως διεφθαρμένους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐπλησίαζαν τὸν Χριστόν, λόγω τοῦ ὅτι δὲν εἶχαν πωρωθεῖ ὀλλὰ διέθετον ἀγαθὴν προσάρεσιν, ἐδέχοντο τὸν σωστικὸν λόγον του. Ἐδῶ φαίνεται ἡ ἀβεβαιότης ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβλητότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Καὶ ἡ ἀβεβαιότης αὐτῇ, τὴν ὁποῖαν ἡ χάρις καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μόνον μπορεῖ νὰ ἀρῃ, παρουσιάζεται ἐκφαντικῶς κατὰ τὴν ἀγίαν καὶ Μεγάλην Ἐβδομάδαν, ὅταν προβάλλεται ἀπὸ τὴν ἐκκλησία μας μὲ ζωντανὸν τρόπον ἡ ἀντίθεσις τοῦ Ἰούδα καὶ τῆς πόρνης.

«Αὕτη τὸν δεσπότην ἐπεγίνωσκεν· οὗτος τοῦ δεσπότου ἐχωρίζετο», φάλλει ἡ ἀγία μας

έκκλησία εἰς τοὺς αἶνους τῆς Μεγάλης Τετάρτης. Ὁ μαθητὴς ποὺ ἐθεωρεῖτο βέβαιος καὶ πιστὸς εἰς τὸν Χριστόν, γίνεται προδότης. Ἡ πόρνη ὅμως, ἡ ἀνυπόληπτη καὶ δυσφημισμένη ἔκεινη ὑπαρξίας, ἀνοίγει τὴν καρδίαν τῆς καὶ δέχεται τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ συνεχίζονται μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν. Καὶ τὸ μεγαλύτερον θαῦμα ποὺ βλέπομεν, εἶναι τὰ ἄκρα προστατεύοντα τὴν ζωὴν τῶν ἀγίων μας, οἱ ὁποῖοι ἀπεδείχθησαν νικηταὶ τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου, συνεργούσης τῆς θείας Χάριτος. Ἰδοὺ ἡ μεγάλη ἀπόδειξις περὶ τῆς δυνατότητος τῆς σωτηρίας καὶ θεώσεως μόνον εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας. Υπάρχει, λοιπόν, μόνιμος καὶ συνεχής ἡ αλήσις, εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας, εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐὰν δὲ ἀνθρωπὸς πιστεύσῃ, ἔχει τὴν ἀρχὴν τῆς σωτηρίας του (πρβλ. Ρωμ. ι', 9-10). Πρέπει βεβαίως νὰ διευκρινήσουμεν διὰ δὲν ἀρκεῖ καὶ μόνον ἡ ἔνορά, λογικὴ πίστις, δηλαδὴ ἡ ἐπιφανειακὴ ἀποδοχὴ τῆς ἀληθείας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν. Αὐτὴν τὴν πίστιν τὴν ἔξωτερηκὴν καὶ ὁ διάβολος διαθέτει! «Καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίσουσι» μᾶς διαβεβαιώνει ὁ ἄγιος Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος (β', 19). Θὰ πρέπει λοιπόν τὴν πίστιν τῶν Χριστιανῶν νὰ τὴν συμπληρώνουν τὰ ἔργα, διὰ νὰ εἶναι πραγματικὴ καὶ αὐθεντικὴ.

“Οχι βεβαίως τὰ ἔργα ὅπως τὰ ἐννοεῖ ἡ Δύσις, δηλαδὴ τὴν κοινωνικὴν προσφοράν, τὸν ἀκτιβισμόν. Ἡ Ὁρθοδοξία ὅμιλει πρωτίστως διὰ τὰ ἔργα τῆς μετανοίας, τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν κάθαρσιν τῆς καρδίας, ὡστε νὰ ἀνοίξῃ αὐτὴ ἡ καρδία εἰς τὴν ἀκτιστὸν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ὄλος ὁ δρόμος τοῦ ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι ἡ συνεχῆς ζήτησις χάριτος ἀπὸ τὸν Θεόν!

Μὲ δῆλα τὰ μέσα ποὺ μᾶς παρέχει ὁ Κύριος διὰ τῆς ἔκκλησίας του (μυστήρια κ.λ.π.), καλοῦμε τὸ ἀκτιστὸν, τὸ αἰώνιον νὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ ἐντός μας, διὰ νὰ μᾶς ἀγιάσῃ καὶ σώσῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος στόχος μας. Δὲν ὑφίσταται Ὁρθοδοξία χωρὶς αὐτὴν τὴν προοπτικήν. Δὲν εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μία Ἰδεολογία, ἀλλὰ εἶναι ἡ παρουσία τοῦ ἀκτιστού μέσα εἰς τὴν ἱστορίαν, καὶ ἡ δυνατότης τοῦ κτιστοῦ νὰ ἐνωθῇ μαζί του καὶ νὰ θεωθῇ.

“Οταν, λοιπόν, ἡ πίστις συμπληρωθῇ ἀπὸ τὰ κατάλληλα ἔργα τῆς μετανοίας καὶ γίνη-

ἔμπιστοσύνη εἰς τὸν Θεὸν ἔργῳ καὶ λόγῳ, τότε ὁδηγούμεθα εἰς τὴν δευτέραν πίστιν, ἡ ὁποῖα ἐρμηνεύεται ὅχι ἀπλῶς ὡς ἐμπιστοσύνη, ἀλλὰ ὡς βεβαιότης· καὶ εἶναι ἡ μεγάλη καὶ τελεία, ἡ «ἐνδιάθετος πίστις», ἡ πίστις «ἐκ θεωρίας».

Τότε ἔχομεν τὴν ζωντανὴν ἀπόδειξιν τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ πιστοῦ. Ἡ καρδία τοῦ ἀνθρώπου ἔχει σπουδαῖον ρόλον μέσα εἰς τὴν ἐν Χριστῷ πνευματικότητα. Ὁ ἄγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης λέγει περὶ τῆς καρδίας, ὅτι δὲν εἶναι μόνον ὅργανον φυσικόν, τὸ ὁποῖον ἔχει μίαν φυσικὴν λειτουργίαν ὡς ἀντλία διακινήσεως τοῦ αἵματος μέσα εἰς τὸν ὅργανον τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶναι καὶ ὅργανον ἡ κέντρον ὑπερφυσικόν!

Καὶ τοῦτο, διότι μέσα εἰς τὴν καρδίαν λαμβάνει χώραν τὸ μεγάλο μυστήριον τῆς συναντήσεως τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ Θεοῦ, διὰ τοῦτο εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς σωτηρίας (πρβλ. Ματθ. ιε', 19). Ὅταν αὐτὸς πραγματοποιηθῇ, τότε ἔχομεν τὴν τελείαν πίστιν, τὴν βεβαιότητα δηλαδὴ τῆς χάριτος, ἡ ὁποία ἐνοικεῖ ἐντός μας.

Περὶ αὐτῆς τῆς τελείας πίστεως ὅμιλει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος πρὸς τὸν Ἐβραίους (ια', 1), καὶ λέγει ὅτι εἶναι «ἐλπίζομεν ὑπόστασις». Ποῖον εἶναι τὸ ἐλπιζόμενον εἰς τὴν ζωὴν τῆς ἔκκλησίας, εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κάθε χριστιανοῦ; Εἶναι ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀκτιστὸς βασιλεία καὶ παρουσία Του ἐντὸς ἡμῶν. Αὐτὸς λοιπὸν τὸ ἐλπιζόμενον λαμβάνει ὑπόστασιν. Γίνεται πραγματικότης! Ἀκούει διὰ ἀνθρωπὸς τὴν φωνὴν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος μέσα εἰς τὴν καρδίαν του καὶ γίνεται ναὸς τοῦ Θεοῦ! Ἰδοὺ ἡ τελεία πίστις. Ἡ πιστότης καὶ βεβαιότης τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ καρδιακὴ λοιπὸν πίστις εἶναι ἡ ἀνωτέρα, ἡ ὑψηλὴ καὶ ἰδεώδης. Διότι ἀποδεικνύει τὴν ἐνέργειαν τῆς χάριτος μέσα εἰς τὸν ἀνθρωπόν. Ὁ Κύριός μας εἰς τὸ κατὰ Ιωάννην Εὐαγγέλιον (γ', 18) λέγει: «Ο πιστεύων εἰς αὐτὸν οὐ κρίνεται». Ὁντως, ὅποιος πιστεύει εἰς τὸν Θεόν (μὲ τὴν δευτέραν πίστιν, τὴν βεβαιότητα τῶν ἐλπιζομένων), ἔχει ξεπεράσει ὅχι ἴστορικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς τὴν κρίσιν. Ἡδη ἔχει ἐξετασθεῖ εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ ἀπέκτησε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐνεργὸν ἐντός του. Τὴν ὑπαρξίαν τῶν δύο

αύτῶν πίστεων, τῆς ἀπλῆς «ἐξ ἀκοῆς» καὶ τῆς τελείας, ἐνδιαθέτου καὶ καρδιακῆς, μᾶς τὴν πιστοποιοῦν οἱ ἄγιοι πατέρες τῆς ἐκκλησίας μας εἰς τὰ ἱερὰ κείμενά των. Παραθέτομεν ἔνα χωρίον τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ μεγάλου δογματικοῦ Πατρὸς τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὅποιος τὸν 8ον αἰῶνα συγκεφαλαιώνει ὅλην τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀγιοπνευματικὴν παράδοσιν.

«Ἡ πίστις διπλῇ ἐστίν. Ἐστι γὰρ πίστις ἐξ ἀκοῆς· ἀκούσαντες γὰρ τῶν θείων γραφῶν, πιστεύομεν τῇ διδασκαλίᾳ... Ἐστι δέ πάλιν πίστις, ἐλπίζομένων ὑπόστασις... Ἡ μὲν οὖν πρώτη, τῆς ἡμετέρας γνώμης ἐστί, ἡ δὲ δευτέρα τῶν χαρισμάτων τοῦ πνεύματος».

Άλλὰ καὶ τὰ θαύματα τῶν ἀγίων μας πιστοποιοῦν τὴν ὑπαρξίν τῆς διπλῆς πίστεως.

”Ηδη εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων ἀναφέρεται ἵνα ζωντανὸν παράδειγμα, ἡ ὀνόρθωσις τοῦ παραλυτικοῦ ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον. «Ἄργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὅ δὲ ἔχω τοῦτο σοι δίδωμι. Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου περιπάτει...». Καὶ ἀμέσως ὁ παράλυτος ἐθεραπεύθη, περιεπάτησε. (Πράξ. γ', 1-8).

Πάμπολλα εἶναι τὰ θαύματα τῆς τελείας πίστεως τῶν ἀγίων μας. Κάθε χριστιανὸς πιστεύων εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, θὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλῇ, νὰ τοῦ χαρίσῃ (ἀφοῦ ἀγωνισθῇ) καὶ τὴν τελείαν, ἐνδιαθέτον πίστιν, ὅστε νὰ ἔχῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν τὴν βεβαιότητα τῶν ἐλπιζομένων, ώς πρόγευσιν τῆς αἰωνίου καὶ ἀφθίτου μακαριότητος.

50 ΕΤΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΜΗΣΙΝ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΦΛΩΡΙΝΗΣ ΚΥΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μὲ πρωτοβουλίαν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ἐτελέσθη τὴν Κυριακὴν 5 Σεπτεμβρίου Ἀρχιερατικὸν μνημόσυνον, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ μακαριστοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὸν Ἱερὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσσαλονίκης.

Τὸ πάνδημον τοῦτο μνημόσυνον ἐτελέσθη ἐξ ἀφορμῆς τῆς συμπληρώσεως 50 χρόνων ἀπὸ τῆς ὁσιακῆς κοιμήσεως τοῦ Ὄμολογητοῦ Πρωθιεράρχου. Τοῦ Ἱεροῦ Μνημοσύνου προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ. Μακάριος, τῇ συμμετοχῇ τοῦ Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου καὶ τοῦ ἐπιχωρίου Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κ. Εύθυμιου. Τὸ ἐσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἐπραγματοποιήθη πνευματικὴ ἐκδήλωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς «Ἐταιρείας Μακεδονικῶν Σπουδῶν», πρὸς τιμὴν τοῦ αοιδίμου Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου. Τὴν ἐκδήλωσιν ἐπρολόγησεν ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης κ. Εύθυμιος, ἐνῶ μικράς ὄμιλίας ἐπραγματοποίησαν:

α') ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος μὲ θέμα: «Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ἐξ ἐπόφεως ἐκκλησιαστικῆς, θρησκευτικῆς καὶ κανονολογικῆς, κατὰ τὸν πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσόστομον».

β') ὁ ἐλλογιμώτατος Καθηγητὴς κ. Κων/νος Πωλυζωΐδης μὲ θέμα: «Ἡ ποιμαντικὴ μέριμνα τοῦ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομου».

γ') ὁ ἐλλογιμώτατος Θεολόγος κ. Ἐμμανουὴλ Μαραγκός μὲ θέμα: «Ο πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ὡς πρότυπον κανονικότητος».

δ') ὁ ἐλλογιμώτατος κ. Ἀθανάσιος Κατσίκης μὲ θέμα: «Χρυσόστομος, πρώην Φλωρίνης, ἔναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ».

Κατάλληλους τῆς περιστάσεως ὅμνους ἀπέδωσεν ἡ Βυζαντινὴ χορωδία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μουσικολογιωτάτου Πρωτοψάλτου κ. Κωνσταντίνου Κατσίκη, ἐνῶ τὴν παρουσίασην ἐκαμεν ὁ κ. Ἀναστάσιος Θεοδωρίδης, πρόεδρος τοῦ Ὁρθοδόξου Συλλόγου «Ἄγιος Βασίλειος». Τὴν ἐκδήλωσιν ἐτίμησαν πλὴν τῶν ἀνωτέρω Ἱεραρχῶν ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιος, τὸ σύνολο τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσ/νίκης καὶ πλῆθος λαοῦ.

Παρομοία ἐκδήλωσις προγραμματίζεται νὰ πραγματοποιηθῇ εἰς Ἀθήνας τὴν Κυριακὴν 14 Νοεμβρίου 2005 (π.ἡ.).

“ΤΑΣ ΑΛΟΓΟΥΣ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ ΕΥΘΕΩΣ ΔΕΙ ΕΚΚΟΠΤΕΙΝ”

(Ιωάν. Χευσοστόμου, ΕΠΕ 28, 242)

Καθὼς εἴχαμε γράψει εἰς τὸ προπερασμένον φῦλον μας (ἀρ. 54, σελ. 240), ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος κ. Μακάριος ἀπέστειλεν ἐπιστολὴν διαμαρτυρίας εἰς τοὺς ὑπευθύνους τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐνεκα τῶν φευδῶν πληροφοριῶν τὰς ὁποίας δημοσιεύουν, ἀναμιμνήσκων αὐτοῖς τὰς κατὰ νόμον ὑποχρεώσεις των.

Ἐπειδὴ ἐντελῶς ἀντιδεοντολογικῶς δὲν ὑπῆρξεν οὐδὲμία ἀπάντησις, ὁ Μακαριώτατος ἀπέστειλεν αὐτοῖς καὶ δευτέραν διαμαρτυρίαν-προειδοποίησιν, ἔχουσαν ὡς ἔξῆς:

Ἄρ. Πρωτ:147
Ἐν Αθήναις, τῇ 30ῃ Αύγουστου 2005

Πρός: τό «Γενικὸν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. τῆς Ἐλλάδος» / Οδός Κάνιγγος 32 - Αθῆναι

Κύριοι,

σᾶς ἔχω ἐπισημάνει καὶ ζητήσει ἥδη πρὸ τετραμήνου, ὅπως ἀποκαταστήσετε τὰ ὅσα συκοφαντικὰ καὶ ὑβριστικὰ περὶ τοῦ προσώπου μου ἐδημοσιεύσατε εἰς τὸ ὑπ’ ἀριθμ. 932 (σελ.15) τεῦχος τοῦ ὑπὸ τὴν ἰδιοκτησίαν σας περιοδικοῦ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», διὰ δημοσιεύσεως τῆς πρὸς ὑμᾶς ἀποσταλείσης ἀπὸ 22 Ἀπριλίου (5 Μαΐου ν.ἡμ.) ἐπιστολῆς μου, καθὼς βάσει τῶν κειμένων νόμων ἔχετε ὑποχρέωσιν.

Δυστυχῶς ἔως καὶ σήμερον οὐχὶ μόνον δὲν ἐδημοσιεύσατε ταύτην, ἀλλὰ καὶ συνεχίζετε νὰ προβαίνετε εἰς παραπλανητικὰ καὶ ὑβρι-

στικὰ δημοσιεύματα (φ. 933/σελ. 23 καὶ φ. 934/σελ. 23), καὶ οὐδὲ καν ἀπηντήσατε ἡμῖν - ὡς εἴχετε χρέος- διὰ τὰς τυχὸν ἐπαφὰς ὑμῶν μετὰ τῆς Κυπριακῆς ἐφημερίδος «Πολίτης».

Διὰ τῆς παρούσης μου σᾶς καλῶ πάλιν καὶ δι’ ἐσχάτην φοράν, ὅπως εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ σας, εἰς τὴν αὐτὴν στήλην καὶ μὲ τὰ ἵδια τυπογραφικὰ στοιχεῖα, συμφώνως καὶ μὲ τὰ ρητῶς περὶ τούτου κατὰ τὸν νόμον ἐπιβαλλόμενα, δημοσιεύσητε δλοκάληρους, ἢτοι ἄνευ περικοπῆς, ἢ ἀλλοιώσεως τινὸς ἀμφοτέρους τὰς ἐπιστολάς μου πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, ἀποστείλετε δὲ εἰς ὑμᾶς ἀκριβῆ ἀντίγραφα τυχὸν ἐπιστολῶν σας πρὸς τὴν ὡς ἄνω Κυπριακὴν ἐφημερίδαν.

Τυχὸν μὴ ὁρθὴ ἀνταπόκρισίς σας εἰς τὴν παροῦσαν, θὰ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ διευθέτησιν τῆς παρούσης ὑποθέσεως.

Διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καὶ ἐν ἀναμονῇ ἀπαντήσεώς σας

ὅ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ.
† ὁ Ἄθηνῶν καὶ πάσης Ἐλλάδος
ΜΑΚΑΡΙΟΣ

ΥΠΑΡΧΟΥΝ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ» :

Ο δρος «Ὀρθόδοξοι Οἰκουμενισταί» χρησιμοποιείται ἐκτενῶς ὑπὸ ὡρισμένων ἐντύπων τοῦ χώρου τοῦ Πατρίου Ἐορτολογίου (π.χ. «Ἄγιος Κυπριανός»), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς Νεοημερολογίτας-Οἰκουμενιστάς, καθότι εἶναι δρος ὁ ὁποῖος πολὺ συμφέρει αὐτούς (βλ. π.χ. Φυλλάδιον Ἱ. Μονῆς Παρακλήτου Ωρωποῦ «ὅ Οἰκουμενισμός»). Διότι ὃν εἶναι ἐφικτὸν νὰ εἶναι κάποιος καὶ Ὁρθόδοξος καὶ Οἰκουμενιστής, τότε «τί αὐτῶν καταψευδόμεθα, ἵνα αὐτοὺς αἱρετικοὺς ὄνομάσωμεν;» (πρβλ. Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ. Ἄθηνῶν κ. Μακάριου, «Ἡ συμφωνία τῶν Ἅγιων Πατέρων περὶ τοῦ τρόπου ἀποδοχῆς αἱρετικῶν», σελ. 140). Ἡ εἶναι ὁ Οἰκουμενισμὸς αἱρεσις, ἢ δὲν εἶναι. Άφοῦ εἶναι (καὶ εἰς τοῦτο συμφωνοῦμεν καὶ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι καὶ «συντηρητικοί» Νεοημερολογίται), τότε

πᾶς συνειδητὸς Οἰκουμενιστῆς εἶναι αὐτοδήλως αἱρετικός. Ὁπότε τὸ λεγόμενον «’Ορθόδοξος Οἰκουμενιστής», σημαίνει «’Ορθόδοξος αἱρετικός!» Ὅπερ πρᾶγμα αὐτοσυγκρουόμενον καὶ αὐτοκαταργούμενον. Ἡ Ἰστορία καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας οὐδέποτε ἀνεφέρθησαν εἰς «’Ορθοδόξους αἱρετικούς», ἐπὶ παραδείγματι εἰς «’Ορθοδόξους Ἀρειανούς», ἢ «’Ορθοδόξους Μονοφυσίτας», ἢ «’Ορθοδόξους Παπικούς». Ἡ τὸ ἔνα θὰ εἶναι κάποιος, ἢ τὸ ἄλλο. Ἄς προσέξουν οἱ εἰσάγοντες καινοφανεῖς ὄρολογίας, καὶ ἀς σταματήσουν νὰ γίνονται δι’ αὐτῶν αἴτιοι συγχύσεως καὶ νοθεύσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιολογίας καὶ δομολογίας. Δι’ ὅσους, λοιπόν, ἀκολουθοῦν καὶ ἐφαρμόζουν συνειδητὰ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὑγιὴς Ἐκκλησιολογία καὶ ὄρολογία εἶναι: «φευδορθόδοξοι Οἰκουμενισταί», ἢ «ἔξ ’Ορθοδόξων Οἰκουμενισταί», δηλαδὴ ποὺ προηλθαν μὲν ἐκ τῶν Ὁρθοδόξων κάποτε, νῦν δὲ ὅντες Οἰκουμενισταί, τούτεστιν αἱρετικοί.

ΟΧΙ ΚΑΙ «ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»!

Οἱ ἀπανταχοῦ ἡμεδαποὶ καὶ ἀλλοδαποί, σχετικοὶ καὶ ἀσχετοὶ Οἰκουμενισταί, ἔχουν δώσει εἰς τὸν νῦν αἱρετικὸν Πατριάρχην Κων/λεως καὶ τὴν προσωνυμίαν: «Προκαθήμενος τῆς Ὁρθοδοξίας!» Ὁ λόγος προφανῆς: Μὲ ἔναν Πάπαν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἀνάλογον ἐκείνου τῆς Δύσεως, πολὺ εὔκολώτερον μὲ τὴν προσωπικὴν ἐπιβολὴν του καὶ αὐταρχισμὸν θὰ ἐπιβάλλονται τὰ προδοτικὰ Οἰκουμενιστικὰ σχέδια. Τυγχάνει παγκοίνως γνωστὸν καὶ οὐδεμίᾳ χρεία νὰ πολυπραγμονήσωμεν ἐξηγοῦντες, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία οὐδέποτε εἶχεν ἢ ἀναγνωρίζει «προκαθήμενον». Προκαθήμενον ἔχουν τὰ ἔκαστοτε Πατριαρχεῖα καὶ αἱ Αὐτοκέφαλαι Ἐκκλησίαι, διὰ τῆς Συνοδικῆς συμπράξεως τῶν ὁποίων λαμβάνονται αἱ ἀποφάσεις αἱ ἀφορῶσαι τὸ σύνολον τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ’ οἱ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν πρὸ πολλοῦ παύσει νὰ εἶναι Ὁρθόδοξοι, τὰ περισσότερα δὲ πεπραγμένα των πάσχουν ἐξ ἐλλείφεως πραγματικῆς Συνοδικότητος. Μὲ αὐταρχικὰ καὶ ἴδιόρρυθμα ἐφευρήματα προέ-

κοψε κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα ὁ Οἰκουμενισμός. Τούλαχιστον ὅμως, ἀς μὴ γίνονται συνεργοὶ εἰς τοῦτο καὶ οἱ Νεοημερολογίται ἐκεῖνοι οἱ ὄποιοι δὲν συμφωνοῦν ἰδεολογικῶς μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν, ὡς ἡ γνωστὴ ἐφημερίς «’Ορθόδοξος Τύπος», ἡ ὄποια σκανδαλωδῶς ἔγραψε μετ’ ἐγκωμίων διὰ τὸ πρόσφατον ταξίδιον τοῦ προκαθημένου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κ. Βαρθολομαίου εἰς Ἑλλάδαν, ἀποκαλώντας αὐτὸν ἐπανειλλημένως «προκαθήμενον τῆς Ὁρθοδοξίας»!! (βλ. «’Ορθόδοξος Τύπος» φ. 1610, σελ. 6) Ταξίδιον τὸ ὄποιον ἡ Ἑλλὰς ἐπλήρωσε μέσα συνήθιστον διὰ τὴν ἐποχήν- σφροδὰν νεροποντήν...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΗΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑΣ

Ἡ εἰδησις ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γερμανίαν καὶ προκαλεῖ ἀγανάκτησιν, κατάπληξιν καὶ κατάθλιψιν, ἵσως καὶ εἰς αὐτὰς τὰς πλέον ἀνασθήτους καὶ πεπωρωμένους καρδίας· ἐταιρεία ἐσωρούχων, προέβαλλεν μὲ χυδαιοτάτην διαφημιστικὴν ἐκστρατείαν νεανικὰ γυναικεῖα ἐσώρουχα (πορνογραφικοῦ ἐπιπέδου), φέροντα παραστάσεις (δυτικῆς τέχνης) τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ Κυρίου ἥμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ!! Τὰ βέβηλα καὶ ποταπὰ ἐσώρουχα, μὲ τὸν ἔξισου ἀκραῖο καὶ βλάσφημο τίτλο «vive maria» (Χαίρε Μαρία) (sic!) διατίθονται εἰς τὴν Παγκόσμιον ἀγοράν (καὶ) μέσω τοῦ ἡλεκτρονικοῦ χαμαιτυπείου, ποὺ φέρει τὸ ὅνομα ἀγγλιστὶ μέν, Internet, ἐλληνιστὶ δέ, διαδίκτυον, ὅπου πᾶσα ρυπαρὰ καὶ ἀκάθαρτος «πραμάτεια» ἐκτίθεται εἰς τὸ παγκοσμιοποιημένον παζάριον τῆς Νέας Τάξεως τοῦ Ἀντιχρίστου. Παρόμοιον χροῦσμα, μὲ βλάσφημα ἐσώρουχα, εἴχε συμβεῖ πρὸ ἐτῶν εἰς τὴν Τουρκίαν, ἀλλὰ χάρις εἰς τὴν ἔντονον ἀντίδρασιν τοῦ... μουσουλμανικοῦ στοιχείου (!) ἀπεσύρθησαν κακὴν κακῶς ἀπὸ τὴν κυκλοφορίαν.

Δὲν εἶναι αὐτά, δυστυχῶς, τὰ μοναδικὰ κρούσματα βαναύσων καὶ ἀπροκαλύπτων ἐπιθέσεων ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς πίστεως κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη· εἰς τὴν χῶραν μας, δλίγον τὶ ἀκόμη χρειάζεται διὰ νὰ καταληφθῶμεν ὑπὸ... πλήρους ἀναισθησίας (!) εἰς τὰς ἀλεπαλλήλους ἐπιθέσεις κατὰ τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἵσως τε-

λικώς, αύτός νὰ εῖναι καὶ στόχος αὐτῶν τῶν ἐπιθέσεων.

Ἄποκαλύπτεται ὅμως καὶ εἰς παγκόσμιον κλίμακα πλέον, μία ἐνορχηστρωμένη καὶ μεθοδευμένη ἐπίθεσις κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, ποὺ ὑπερβαίνει ὡς πρὸς τὰ κίνητρα καὶ τὰς προθέσεις, τὸν συγκεκριμένον χῶρον τῶν ὅπιοιων ἀνθρωπίνων φιλοδοξιῶν καὶ προσδοκιῶν. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη ἐκδηλώνεται μὲ διττὸν τρόπον· μία ἐκ «δεξιῶν», διὰ τῶν οἰκουμενιστικῶν συνευωχιῶν καὶ συμποσίων, καὶ μία ἐξ «ἀριστερῶν», διὰ τῆς ὕβρεως καὶ τῆς βλασφημίας· εἰς τὸν δεύτερον τοῦτον τρόπον συμπεριλαμβάνονται τὸ ὡς ἄνω πρόσφατον γεγονός, ὁ ἐπαίσχυντος «πίνακας»... εἰς τὴν ἔκθεσιν «Τέχνης» «OUTLOOK» τὸ 2004, τὰ βλάσφημα «κόμικς», μυθιστορήματα καὶ κινηματογραφικαὶ ταινίαι, αἱ φευδοεπιστημονικαὶ «ἀνακαλύψεις» περὶ τῆς μὴ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλας συναφεῖς ὕβρεις, βλασφημίας καὶ ἐμετικὰ φεύδη, ἵνα ἐκπληρωθῇ ὁ δύνηνηρῶς τὸ Ἀποκαλυπτικόν: «καὶ ἦνοι εἴ τὸ στόμα αὐτοῦ εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας». (Ἀποκ. ιγ', 6)

Π.Κ.

ΑΝΤΙΦΑΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Ο Πάπας εἶναι πάντοτε ἐπιθυμητὸς καὶ ἀναμενόμενος» ἐδήλωσεν -ποῖος ἄλλος;- ὁ Πατριάρχης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, κ. Βαρθολομαῖος Ἀρχοντώνης, κατὰ τὴν πρόσφατον ἐπίσκεψιν του εἰς τὴν Ἑλλάδαν, ἀναφερόμενος εἰς τὸ ἐπικείμενον ταξίδιον τοῦ Γιόζεφ Ράτσιγκερ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου 2005. Μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας καὶ μὲ ἔκδηλον ἀνυπομονησίαν, λοιπόν, ἀναμένει δ. κ. Βαρθολομαῖος τὸν «θρησκευτικὸν πλανητάρχην» εἰς τὴν «θρονικὴν ἑορτὴν» του, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς πτωχοτάτους Ἐσφιγμενίτας Μοναχούς, τοὺς ὄποιους διώκει ἀπηνῶς, ἐπιδεικνύοντας μεσαιωνικὴν θρησκευτικὴν μισαλλοδοξίαν, ξένην πρὸς τὴν ὁρθόδοξην παράδοσιν! «Ἐστω ὅμως!» Ισως νὰ ἐφαρμόζει εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην τὴν παπικὴν διδασκαλίαν περὶ... τῶν «ὑπερτάτων ἔργων» (opera supererogatoria), παρ' ὅλον ποὺ θυμίζει περισσότερον τὸ τοῦ Πλαύ-

του: «*Lupus est homo homini*» (ὁ ἄνθρωπος εἶναι λύκος πρὸς τὸν ἄνθρωπον)!!

Ὑπάρχει ὅμως μία ἀντίφασις εἰς τὴν σχέσιν Βαρθολομαίου-Ράτσιγκερ: ὁ πρῶτος ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν μουσουλμανικὴν Τουρκίαν εἰς τὴν Εύρωπην, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν δεύτερον, ποὺ μάχεται πεισμόνως τὴν προοπτικὴν αὐτήν, ἀφοῦ ὁραματίζεται μίαν Εύρωπην ἀμιγῶς παπικὴν, ἔναντι τοῦ ἀντιπάλου δέους, δηλαδὴ τοῦ Ἰσλάμ. Ἡ ἀντίφασις αὕτη γίνεται ἐντονωτέρα ὅταν πληροφορούμεθα ὅτι οἱ δύο ἀνδρες συνεργάζονται στενῶς (καί) μέσω τῶν δύο ἰδρυμάτων ποὺ διευθύνουν, δηλαδὴ τοῦ «Ίδρυματος διὰ τὴν Διαθρησκειακὴν καὶ τὴν Διαπολιτισμικὴν Ἐρευναν καὶ Διάλογον» (Foundation for Interreligious and Intercultural Research and Dialogue) καὶ τοῦ «Όρθιοδόξου Κέντρου» ἀντιστοίχως, μὲ ἔδραν τὴν Γενεύην. Τὸ βέβαιον πάντως εἶναι, ὅτι ὁ Βαρθολομαῖος εἰς τὴν ματαίαν προσπάθειάν του διὰ περισσοτέραν «δύναμιν» ἔναντι τῆς «Ἑλλαδικῆς Ὁρθοδοξίας» προσβλέπει μόνον εἰς τὸν Πάπα, παρόλον ὅτι γνωρίζει καλῶς τὴν τοιουτοτρόπως βαθμιαίαν ἀνάδειξίν του εἰς «θρησκευτικὸν πλανητάρχην» διὰ τῆς διαβοήτου «συγχρούσεως τῶν πολιτισμῶν», ὅπως ἐμμέσως προανήγγειλεν ὁ ἴδιος ὁ Ράτσιγκερ ἥδη ἀπὸ τῆς 5ης Σεπτεμβρίου 2000 (ώς ἀρχιεπίσκοπος Μιλάνου), διὰ τῆς ἐγκυκλίου «Dominus Jesus»: «...μόνον τὸ Βατικανὸν ἐκφράζει τὴν ἀληθινὴν πίστιν· τὰ ἄλλα χριστιανικὰ ρεύματα δὲν εἶναι κανονικαὶ ἐκκλησίαι, ἐνῶ αἱ λοιπαὶ θρησκείαι εἶναι ἀτελεῖς συλλήψεις». Μεγάλην ἐντύπωσιν ἔξει ἄλλου προεξένησεν ἡ στᾶσις τοῦ τουρκικοῦ κράτους, ποὺ εἰς ἀντιθέσειν μὲ τὴν ἴδικήν μας δουλοπρέπειαν, ἥρηνθη διὰ τοῦ προέδρου Σεζέρ τὴν παπικὴν ἐπίσκεψιν, θέτοντας ὑπὸ ὁρισμένας προϋποθέσεις καὶ ὑποχρεώνοντας τὸ Βατικανὸν νά «ἐκφράσει τὴν θλῖψιν του διὰ τὴν προσβλητικὴν συμπεριφορὰν τῆς Ἀγκύρας»!

Πρὸς τούτοις δέ, ἐδῶ εἰς τὴν ὁρθόδοξην Ἑλλάδα συνεχίζουν νὰ διώκονται ὑπὸ τῶν φευδορθοδόξων ὅσοι ἀτυχεῖς ὁρθόδοξοι τολμοῦν νὰ μὴ κλίνουν γόνυ τῷ Βα(αλ)ρθολομαίῳ καὶ κινδυνεύουν νὰ γίνουν τὰ θύματα μιᾶς συγχρόνου Ἑλλαδικῆς «Νυκτὸς τοῦ

Άγιου Βαρθολομαίου»· ένω ταυτόχρονα τὰ πολύχρωμα φερέφωνα τῆς Νέας Τάξεως προβάλλουν καὶ χαιρετοῦν ὡς Ἰδανικόν «ἡγέτην τῆς Ὁρθοδοξίας» τὸν σύγχρονον Βέκκον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μὲ τὸν Ἰδιον ἐνθουσιασμὸν μὲ τὸν ὅποιον προβάλλουν καὶ χαιρετοῦν καὶ τάς «νεοταλμουδικάς» βλασφημίας περὶ «Μαγδαληνῆς», «ἀλωνοποιήσεως τοῦ Χριστοῦ», «συνωμοσίας τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἄλλα τῆς κακίας ἐφευρήματα!

Π.Κ.

ΞΕΝΟΦΕΡΤΑ FESTIVALS ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΑΙ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Μετὰ λύπης διαπιστώσαμε κατὰ τὴ διάρκειαν τοῦ θέρους τὴν τεραστίαν ἀλλαγὴν ποὺ ἔχει πραγματοποιηθεῖ εἰς τὰς τοπικὰς κοινωνίας τῆς ἐπαρχίας. Αἱ ἀλλοτιναὶ περίλαμπροι πανηγύρεις, αἱ ὅποιαι ἐστόλιζαν τὰ χωριά, ἥρχισαν νὰ χάνουν τὸν πρωτεύοντα ρόλον ποὺ εἶχαν. Αἱ τοπικαὶ κοινωνίαι ἀπεμπόλησαν ὅχι μόνον τὸν θρησκευτικὸν χαρακτῆρα τῶν πανηγύρεων, ἀλλὰ συνέστησαν ταυτοχρόνως ἔνα «πλέγμα ἐκδηλώσεων», ὅπως τὰς δύνομάζουν, αἱ ὅποιαι οὐσιαστικῶς ἀπέχουν μακρὰν τῆς Ἐθνικῆς μας Παραδόσεως. Ἀπεμπολήθη παντελῶς τὸ ὀρθόδοξον βίωμα, ἡ εὐλάβεια, ἡ ἔμπρακτος πίστις, ἡ χαροπολύπη, καὶ τὴν θέσιν των κατέλαβαν ἀνούσιαι ἐκδηλώσεις εὑρωπαϊκῶν προτύπων, δημιουργοὶ χαροποιῶν φευδαισθήσεων καὶ ἐπιφανειακῶν συναισθημάτων.

Αἱ ἐκδηλώσεις αὗται διαφημίζονται ἀρκετὸν χρόνον πρὸ τῆς τελετῆς των διὰ νὰ προκαλέσουν τὸ ἐνδιαφέρον. Ἐπιπροσθέτως, εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων παραπέμπουν εἰς παγανιστικὰ ἔθιμα, χωρὶς οὐδεὶς νὰ ξενίζεται ἢ νὰ διαμαρτύρεται!

Διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀληθές, ἀναφέρομεν κατωτέρῳ μερικοὺς τίτλους ἐξ αὐτῶν, αἱ ὅποιαι ὑπέπεσαν εἰς τὴν ἀντίληψίν μας: Αἰσχύλεια, Κλύδωνας, Ἀταβύρεια, Ἄιλια, Δημήτρια, ἐορτὴ τοῦ κρασιοῦ, ἐορτὴ τῆς ἐλιᾶς, ἐορτὴ τοῦ κερασιοῦ, ἐορτὴ τοῦ σύκου κ.ο.κ.

Ἡ ἀπομάκρυνσίς μας ὡς λαοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ εἶναι βεβαία. Ἐχομεν δημιουργήσει μίαν εἰκονικὴν πραγματικότητα εὐδαιμονίας καὶ προσπαθοῦμε νὰ ζήσωμεν ἐντὸς αὐτῆς, διατυμπανίζοντας πῶς κρατοῦμε τὰς «τύχας»

εἰς τὰς χείρας μας, χωρὶς νὰ ἔχομεν οὐδενὸς τὴν ἀνάγκην καὶ προπαντὸς τοῦ Θεοῦ, ὅσο καὶ ἀν ὑποκρινώμεθα ὅτι «τοῖς χείλεσι ἡμῶν δοξάζωμεν Αὐτόν!»

Ἄς ἀναμένομεν λοιπόν, κατόπιν τοιούτων πράξεων καὶ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπάρσεως μας, καὶ ὅς μὴν ἀντιμετωπίζομεν ὅλας τὰς φυσικὰς καὶ λοιπὰς καταστροφάς, ὡς κεραυνὸν ἐν τῇ αἰθρίᾳ.

Γ.Ν.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ ΔΡΩΜΕΝΑ

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ εὐλογήσωμεν ἔσωτούς, οὕτε ἐπιδιώκομεν τὴν αὐτοδικαίωσιν. Απλά, διὰ μίαν ἀκόμη φοράν ἡ Ἰστορία δικαιώνει τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους, ποὺ ἐδῶ καὶ ὅγδοντα ἔτη τονίζουν πῶς τὸ ἡμερολόγιον ἦτο ἡ ἀφορμή, καὶ ὅχι ἡ αἰτία διὰ τὸ σχίσμα ποὺ ἐπῆλθεν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἔνα βασικὸν μέσον (ὅχι ὅμως τὸ μόνον) διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς πολυποθήτου ὑπὸ τινῶν ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν.

Διότι πρωταρχικὴ αἰτία τοῦ σχίσματος ὑπῆρξεν ὁ οἰκουμενιστικὸς προσανατολισμὸς μεριδίος τῆς Ἱεραρχίας, ἡ ὅποια ἐκινοῦσε τότε τὰ νήματα.

Αἱ προτάσεις διὰ τὴν προώθησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ παρετέθησαν ὑπὸ τῆς Πατριαρχικῆς ἐγκυκλίου τοῦ 1920 καὶ ἐκυρώθησαν αὕται ὑπὸ τοῦ φευδορθοδόξου συνεδρίου τὸ 1923. Ἀνάμεσα δὲ εἰς τὰς προτάσεις ποὺ παρετέθησαν, ἦτο πρῶτον μέν, ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἔπειτα δὲ καὶ ἄλλα, ὅμως καὶ ἡ σύσφιγξις τῶν σχέσεων μεταξὺ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν δογμάτων, διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἀντιπροσώπων καὶ φοιτητῶν τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης.

Παραθέτομεν λοιπὸν κατωτέρω, ἀπόσπασμα ἐκ τῆς ἐφημερίδος «ΠΟΛΙΤΗΣ» (φ. 11, 22 Αὔγουστου 2005):

«Ἐπὶ ἔνα μῆνα φιλοξενήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἀποστολικὴν Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλαδος, στὸν ξενώνα της στὴν Ἀγ. Βαρβάρα Ἀττικῆς, 20 νέοι μεταπτυχιακοὶ ιερεῖς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ποὺ σπουδάζουν στὴν Ρώμη, στὸ πλαίσιο τοῦ προγράμματος ἀνταλλαγῆς νέων μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν. Οἱ φιλοξενούμενοι παρακολούθησαν ἐντατικὰ μαθήματα ἐκμάθησης τῆς ἐλληνικῆς

γλώσσας, ἐπισκέφθηκαν διάφορους ἰστορικοὺς χώρους κι ἄκουσαν εἰδικὲς διαλέξεις γνωριμίας μὲ τὴν Ὁρθοδοξία. Πρόσφατα ἔγιναν δεκτοὶ σὲ ἀκρόαση ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο κ. Χριστόδουλο, ποὺ εἶχε μαζί τους μακρά, ἐγκάρδια συνομιλία. Οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ ἔξεφρασαν τὶς θερμές εὐχαριστίες τους γιὰ ὅσα βλέπουν καὶ μαθαίνουν γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία, καθὼς καὶ τὸν σεβασμό τους πρὸς τὴν ὁρθόδοξη παράδοση.» Γ.Ν.

ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Ἐγράφη καὶ πάλιν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας» (φ. 934, σελ. 23) ἐμπαθὲς καὶ μὲ ἐχθρικὴν κακότητα σχόλιον, ἐστερημένον οἰουδήποτε νομοκανονικοῦ καὶ λογικοῦ ἐρείσματος, κατὰ τοῦ νομίμου καὶ κανονικοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Μακαρίου. Διὰ ποίαν αἰτίαν; Διότι ἡ ἔγκριτος ἐφημερὶς «Ὥρθοδοξος Τύπος» ἐδημοσίευσε τὸ μικρὸν Δελτίον Τύπου τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου κατὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις προσφάτως συντελεσθέντος Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς τοῦ Π.Σ.Ε., μὲ πρωτοβουλίαν τοῦ Νεοημερολογίου Ἀρχιεπισκόπου Χριστοδούλου Παρασκευαῖδη (βλ. «Ο.Π.Σ.», φ. 54 σελ. 224). Ἄς μὴν πικραίνονται ὅμως οἱ ἐπαρθέντες ἴδιοκτῆται τῆς «Φωνῆς», διότι ἔχει καταστῇ πλέον γνωστόν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους, ὅτι ἀπὸ τοῦ τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ 1995 ὁ ἴδικός των «Ἀρχιεπίσκοπος» αὐτοκαθηρέθη, μεταβληθεὶς εἰς Πρόεδρον Ἑκκλησιαστικοῦ Σωματείου, ώς ρητῶς διαλαμβάνει τὸ 8ον καὶ 9ον ἀρθρον τοῦ εἰσέτι ἵσχυοντος Καταστατικοῦ αὐτοῦ τοῦ Σωματείου των, τὸ ὅποιον ὁμοθυμαδὸν ὅλοι των ὑπέγραψαν, καὶ ἔχει ώς ἔξης: «Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἶναι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Σωματείου... Διὰ τοῦ παρόντος Ἀρχιεπίσκοπος ὁρίζεται ὁ Χρυσόστομος Κιούσης. Οἱ Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι Πρόεδρος» (βλ. «Ο.Π.Σ.», φ. 9, σελ. 223). Ἀλλὰ καὶ ὁ «Ὥρθοδοξος Τύπος» πολλάκις ἔχει ὁρθώτατα ἐπισημάνει, ὅτι «Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ!» (βλ. φ. 1567, σελ. 2, φ. 1421, σελ. 4, φ. 1461, σελ. 2 κ.ο.κ.).

Εἶναι πράγματι θλιβερὸν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ συντάκται τῆς παραφώνου «Φωνῆς» δυσφη-

μοῦν ἀναίσχυντα καὶ παραπλανοῦν τοὺς ἀφελεῖς περὶ δῆθεν... Μοναχῶν, δημιουργοῦντες συχνὰ ζήτημα ψευδοκαθαιρέσεων, χωρὶς τοῦτο νὰ ὑφίσταται νομοκανονικῶς. Καὶ ἀς σκεφθοῦν ἐπίσης, ὅτι ἀν θεωρηθοῦν ἔγκυραι αἱ κατὰ καιροὺς ἀπαράδεκται καὶ ἀντικανονικαὶ καθαιρέσεις ποὺ διάφοροι ἐπίσκοποι ὑποκινούμενοι ὑπὸ σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ἴδιας ἐμπαθείας ἀπεφάσισαν, τότε ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. Ἐπίσκοποι θὰ... εὑρεθοῦν καθηρημένοι, ώς π.χ. ὁ Πρόεδρός των κ. Χρυσόστομος ἀπὸ τὸ 1986! Ὁπότε καὶ οἱ νεανίαι Ἀρχιερεῖς των ἔχουν χειροτονίαν ἀπὸ καθηρημένους καὶ συνεπῶς, εἴναι εἰσέτι ἀπλοὶ Ἱερομόναχοι! (Πάλι καλὰ! Κάτι εἴναι καὶ αὐτό!). Συνέλθετε, λοιπόν, ἀγαπητοί, καὶ παύσετε νὰ συντάσσετε καὶ νὰ δημοσιεύετε σχόλια καὶ κείμενα αὐτοῦ τοῦ εἰδους, καὶ τοῦτο καὶ πρὸς τὸ ἴδιον συμφέρον σας.

Λογία τοῦ Ἱεροῦ Ἅγωνος

Εἰς τὴν Ἑκκλησιν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου πρὸς τὰ ἱερὰ καθιδρύματα καὶ τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἑκκλησίας μας διὰ συνεισφορὰν εἰς τὰς οἰκονομικὰς τρεχούσας ἀνάγκας τοῦ Ἱεροῦ ἄγωνος, ὁλοθύμως ἀνταπεκρίθησαν οἱ κάτωθι:

Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Μακάριος	500€
Σεβ. Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Καλλίνικος	500€
Σεβ. Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιος	500€
Σεβ. Μητρ. Μεσογαίας κ. Χριστοφόρος	200€
Σεβ. Μητροπολίτης Αὐλώνος κ. Ἀγγελος	500€
Γ. Μονὴ Ἅγ. Νικολάου Θερμοπυλῶν	300€
Γ. Μονὴ Ἅγ. Ιακώβου Ἀδελφοθέου Περιστερᾶς	400€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Δράμας	300€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης	240€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου Βόλου	100€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Παντελεήμονος Θεσ/νίκης	240€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Γεωργίου Μεσημερίου	240€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Ἀνδρέου Λαμίας	200€
Γ. Ναὸς Ἅγ. Σπυρίδωνος Λαμίας	200€
Γερομ. Γαβριὴλ, Κατουνάκια / Ἅγ. Ὁρος	100€
Γερομ. Νικηφόρος Νάσσος	30€

24 Ιουνίου - Πανήγυρις Ιεροῦ Ναοῦ Τιμίου Προδρόμου Κιλκίς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμιου.

30 Ιουνίου - Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ιεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἅγίων Ἀποστόλων Αθηνῶν.

1 Ιουλίου - Πανήγυρις Ιεροῦ Ναοῦ Ἅγίων Ἀναργύρων Ποταμιᾶς Θάσου.

5 Ιουλίου - Πανήγυρις Ιερᾶς Μονῆς Ἅγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου, Μέγαρα Ἀττικῆς. Εἰς τὴν πανήγυριν προεξῆρχεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Μακάριος συλλειτουργούντων τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου καὶ Γαλλίας κ. Φιλαρέτου.

17 Ιουλίου - Πανήγυρις Ιεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ Ἅγίας Μεγαλομάρτυρος Μαρίνης Κορυδαλλοῦ.

22 Ιουλίου -
Πανήγυρις Ίεροῦ
Παρεκκλησίου
τῆς Αγίας Ισαποστόλου
Μαρίας Μαγδαληνῆς,
Ἐπανωμὴ Θεσσαλονίκης.

27 Ιουλίου -
Πανήγυρις Ίεροῦ Ναοῦ
Άγίου Παντελεήμονος
Θεσσαλονίκης.

28 Ιουλίου - Πανήγυρις Ίεροῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ
Ὄσιας Ειρήνης Χρυσοβαλάντου Θεσ/νίκης.

6 Αύγουστου - Πανήγυρις Ιεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος τῆς Ιερᾶς Μονῆς τοῦ Ἅγ. Ἀθανασίου τοῦ Μετεωρήτου Φθιώτιδος.

6 Αύγουστου - Πανήγυρις Ιεροῦ Ναοῦ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος εἰς Ἄλωνια Πιερίας.

22 Αύγουστου - Ο Μακαριώτατος χοροστατῶν εἰς τὸν Ἐσπερινὸν τῆς ἔορτῆς τοῦ Ἅγιου Καλλινίκου Πατριάρχου Κων/λεως εἰς τὴν Ιερὰν Μονὴν Ἅγ. Σκέπτης Μπογιατίου Ἀττικῆς, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Πανονιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου π. Καλλινίκου Θεοδοσίου.

23 Αύγουστου - Ἀρχιερατικὸν Συλλείτουργον ἐπὶ τῇ μνήμῃ τοῦ Ἅγ. Καλλίνικου Πατριάρχου Κων/λεως, εἰς τὸν Ιερὸν Ναὸν τοῦ Ἅγιου Σπυρίδωνος Λαμίας καὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις τοῦ Πανερωτάτου Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Καλλινίκου.

27 Αύγουστου - Πανήγυρις Ιεροῦ Ναοῦ Ἅγίου Φανουρίου Σερρῶν.

31 Αύγουστου - Πανήγυρις τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ιερᾶς Μονῆς Παντανάσσης Περιστερᾶς Θεσ/νίκης, τιμώμενον ἐπ' ὄνόματι τῆς Καταθέσεως τῆς Τιμίας Ζώνης τῆς Υπεραγίας Θεοτόκου.

Φωτογραφικά Στιγμιότυπα

ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ἐκδήλωσιν πρὸς τιμὴν τοῦ Μακαριστοῦ
Μητροπολίτου πρ. Φλωρίνης κυροῦ Χρυσοστόμου
εἰς Θεσσαλονίκην, 5 Σεπτεμβρίου.

Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Μακάριος

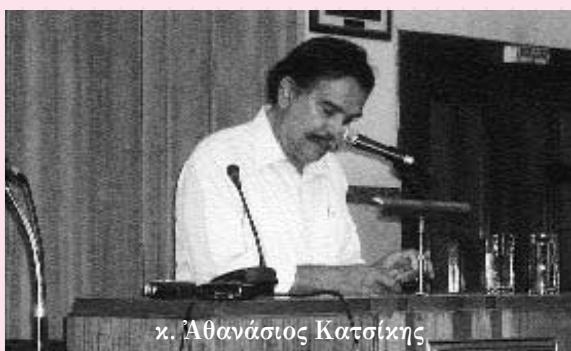
Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εύθυμος

κ. Κων/νος Πολυζωΐδης

κ. Εμμανουήλ Μαραγκός

κ. Αθανάσιος Κατσίκης

Ο χοράρχης κ. Κων/νος Κατσίκης μέ τὴν χορωδία

Απὸ τὸ Αρχιερατικὸ μνημόσυνον

Βλέπε σχετικὸν ἀνακοινωθὲν εἰς σελ. 302

 Η Παπικοὶ τῆς Ἑλλάδος, καθὼς φανερώνει ἡ προαναφερθεῖσα ἀπόφασις τοῦ Εὑρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου καὶ σχολιάζει καὶ Ἐπιστήμων Νομικός, ἀπὸ τὸ «...» 1988 ἔως καὶ τὸ 1997 ἐταλαιπώρωσαν ἑαυτοὺς μὲ μίαν δικαστικὴν Ὀδύσσειαν ποὺ τοὺς ἔφερε μέχρι καὶ τῶν ἀνωτάτων δικανικῶν δργάνων τῆς Εὐρώπης, ΜΟΝΟΝ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΥΠΟΒΙΒΑΣΘΟΥΝ ΑΠΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ (ποὺ νομίζουν ὅτι εἶναι) ΕΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ, δηλαδὴ εἰς ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ, τουτέστι ιδιωτικὴν ιδιοκτησία!

ΝΑΙ, Η ΕΙΔΗΣΙΣ ΕΙΝΑΙ ΣΑΦΕΣΤΑΤΗ: «Η ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ (sic) ΔΕΝ ΚΑΤΑΔΕΧΘΗΚΕ ΝΑ ΕΠΙΔΙΩΣΕΙ ΤΗ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΥΠΟΒΑΘΜΙΣΗ ΤΗΣ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ ΑΠΛΟΥ ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ» ἀναφέρει ρητὰ καὶ τεκμηριωμένα!

Ἄπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ οἱ Νεομερολογίται διὰ τοὺς ἰδίους λόγους μὲ συχὴν δημοσιεύματά τους κραυγάζουν ὅμοιῶς:

«Ἔναι γνωστὸν ὅτι καὶ ἐκ τῶν ἔνδον, δηλαδὴν ὑπὸ τῆς Πολιτείας (ΚΑΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟΝ ΕΚ ΤΗΣ Ε.Ε.) ΠΡΟΩΘΕΙΤΑΙ Ο ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΟΥΤΟΣ, ΚΑΙ Η ΣΤΑΔΙΑΚΗ ΣΥΡΙΚΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΙΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ!»! («Ο.Τ.», φ. 1461, 1462)

Καὶ πάλιν: «Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἀτομικὴν κληρονομία καὶ ιδιοκτησία μας (σ.σ. ὅπως εἶναι καὶ λέγονται τὸ Σωματεῖο ἢ τὸ Ἰδρυμα ἢ Ἐταιρεία, ὡς ὅντα ταῦτα Νομικὰ Πρόσωπα ΙΔΙΩΤΙΚΟΥ Δικαίου, δηλ. ἀνίκοντα εἰς τινὰς ἰδιῶτας!). Εἶναι τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἀειποτε «καινὴ Πολιτεία». ΔΕΝ ΜΕΤΑΛΛΑΣΘΕΤΑΙ ΕΠ' ΟΥΔΕΝΙ ΣΕ ΕΚΣΥΓΧΡΟΝΙΖΟΜΕΝΟ ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΚΑΙ ΕΞΑΡΤΗΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΠΑΓΕΣ ΟΥΔΕΝΟΣ». («Παρακαταθήκη», φ. 19, σελ. 7.)

Καὶ πάλιν: «Ἡ Ἐκκλησία ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΟΜΑΔΑ... ΔΕΝ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΝΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΩΣ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ, ΩΣ ΚΑΣΤΑ, ΩΣ ΣΩΜΑΤΕΙΟ, ΩΣ ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ... Προπαντὸς δὲν ἐπιτρέπεται οἱ Κληρικοὶ νὰ γίνουν κλειστὴν κάστα, ΣΩΜΑΤΕΙΟ... Ἡ Ἐκκλησία (τότε)... θα κλεισθῇ στὸν ἑαυτό της... ΘΑ ΑΡΝΗΘΕΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ... Δὲν μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νὰ συνδυάσῃ Καίσαρα καὶ Χριστόν, ΟΠΩΣ Ο ΠΑΠΑΣ καὶ τὸ Βατικανό, ἡ σύγχρονος Βαβυλών!»! («Ο.Τ.», φ. 1421, 1424)

Προσεπαθήσαμεν εἰς ὅλα ὅσα ἀνεφέραμεν νὰ προσκομίσωμεν ἀποδείξεις ἐτέρων ἐγκρίτων καὶ σοβαρῶν πιγῶν. Ἡδη πληθωρικῶς ἀπεδείχθη -πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἐπιτείνει τὴν ἐξ ἀγάπης Χριστοῦ λύπην μας- ὅτι οἱ οἰκειοθελῶς ὑποβιβάσαντες (ώς οἱ ἴδιοι ὑπολαμβάνουν τοῦτο) τὴν Ἐκκλησίαν εἰς Σωματεῖον, παραδώσαντες οὕτω καὶ πάλιν τὸν Χριστὸν δέσμιον εἰς τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐγκρισιν τοῦ Καίσαρος, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μονοπωλήσουν τὴν μισάδελφον καὶ αὐτάρεσκον «μοναδικότητα», ἀποδεικνύονται ἐν τῷ θέματι τούτῳ ἀναξιώτεροι καὶ χειρότεροι τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Νεομερολογιτῶν.

(Ἀπόσπασμα ἐκ τοῦ λόγου τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Γ.Ο.Χ.

‘Αθηνῶν καὶ πάσις Ἑλλάδος κ.κ. Μακαρίου κατὰ τὴν ἐφετινὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.)

«Ορθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα»

Κάνγγος 32, Τ.Θ. 8122, 100 10 Αθῆναι

ΚΑΙΣΕΤΟ - ΑΡ. ΑΔΕΙΑΣ 1068/96 Κ.Δ.Α. • FERMG - SOUS PERMIS No 1068/96 K.D.A.

ΚΩΔΙΚΟΣ: 2468